
BERNKONVENSJONEN

om vern av
litterære og kunstneriske verk

Utgitt av

Kopinor

Interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk

Stenersgt. 1, 0050 Oslo 1

**Bernkonvensjonen
om vern av litterære og
kunstneriske verk**

© Kopinor 1990
Utgitt av
KOPINOR,
Stenersgt. 1, 0050 OSLO 1
i anledning Kopinors 10 års jubileum
den 4. mai 1990

Omslag og design: Åsmund Lindal
Omslagsillustrasjon: Peter Rhodes Davies
Sats: Heien Fotosats A.s, Spydeberg
Printed in Norway by Østfold Trykkeri A.s, Askim

Bernkonvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk

Den reviderte Bernkonvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk, undertegnet i Paris den 24. juli 1971 (den materielle del artikkel 1 – 21), med Tillegget vedrørende utviklingsland.

Den reviderte Bernkonvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk, undertegnet i Brussel den 26. juni 1948 (den materielle del artikkel 1 – 20).

*Til norsk ved
advokat Astri M. Lund*

Kopinor

Oslo, 1990

Innhold

Forord	5
Oversetterens forord	7
<i>DEL 1</i>	
Innholdsfortegnelse (Paristeksten og Tillegget)	15
Bernkonvensjonen Paristeksten 1971	21
Tillegget om utviklingsland	38
<i>DEL 2</i>	
Innholdsfortegnelse (Brusselteksten)	55
Bernkonvensjonen Brusselteksten 1948	59
<i>Vedlegg: Franske tekster</i>	
Convention de Berne pour la protection des œuvres littéraires et artistiques	74
Acte de Paris du 24 juillet 1971	74
Annexe à l'acte de Paris de 1971	83
Acte de Bruxelles du 26 juin 1948	90

Forord

Den internasjonale beskyttelse av opphavsrettigheter bygger på to verdensomspennende konvensjoner: Bernkonvensjonen og Verdenskonvensjonen om opphavsrett.

Bernkonvensjonen er både den eldste og den mest omfattende av de to. Konvensjonen har nylig fått enda større vekt. U.S.A. har nylig sluttet seg til konvensjonen, og Sovjetunionen kunngjorde i 1989 at den om kort tid vil gjøre det samme. I alt er nå 84 land tilsluttet Bernkonvensjonen.

Det første initiativ ble tatt av den uavhengige organisasjonen *Association littéraire internationale* i 1882. Det første utkastet ble utformet i Bern i 1883, med den sveitsiske regjering som vertskap. Det var da også Sveits som inviterte regjeringer «i alle siviliserte land» til den første av tre diplomatiske konferanser i 1884. Norge var representert på denne konferansen og den neste ved *F. Baetzmann*, som også var vise-president i *Association littéraire internationale*. I 1886 vedtok den tredje konferansen den første konvensjonsteksten. Alle de tre konferansene fant sted i Bern.

Norge sluttet seg til konvensjonen av 1886 og til de revisjoner som fant sted i 1896, 1908, 1914, 1928, 1948, og delvis til revisjonen av 1971.

I denne oversettelsen er kun gjengitt *den materielle del* av konvensjonen, Art. 1 – (20) 21. Den administrative delen, Art. 22 (21) – 38, befatter seg med organisering og finansiering av Bernunionen, regler for tiltredelse til og revisjon av konvensjonen osv., og har mindre interesse i denne sammenheng. Det bør imidlertid nevnes at konvensjonen og Bernunionen administreres av *World Intellectual Property Organization (WIPO)* som holder til i Geneve.

I dag er situasjonen at Norge har sluttet seg til den materielle delen av konvensjonen av 1948 (Brusselteksten) og den administrative delen av konvensjonen av 1971 (Paristeksten). Opphavsrettsutvalget, under ledelse av høyesterettsdommer Vera

Holmøy, har foreslått at Norge slutter seg til Paristekstens Art. 1 – 21 (NOU 1988: 22), et forslag som Stortinget snart skal ta stilling til.

Paristeksten av 1971 finner en i første del av denne oversettelsen, og Brusselteksten av 1948 i annen del.

Bernkonvensjonen er både omstridt og kritisert. Den har imidlertid vist seg å representere et viktig vern for dem som er engasjert i skapende virksomhet. Den synes også å kunne møte de utfordringer som den teknologiske utviklingen representerer.

Kopinor forvalter rettigheter på fotokopieringens område. En ikke ubetydelig del av de vederlag Kopinor krever inn, er vederlag for kopiering av verk skapt av utenlandske opphavspersoner.

Bernkonvensjonen – og ikke minst dens prinsipp om «nasjonal behandling» – danner en basis for norsk lovgivning og dermed også for Kopinors virksomhet. Konvensjonen stiller minimumskrav til hvordan utenlandske opphavspersoners rettigheter skal behandles og ivaretas i Norge. (Konvensjonen forhindrer ikke en stat i å behandle sine egne opphavspersoner dårligere enn minimumskravene.)

Den praktiske konsekvens er stort sett lik behandling av norske og utenlandske rettighetshavere. Dermed er konvensjonen av betydning også for norske borgere, ikke minst som bakgrunn for lovgivning på området.

Det er med glede at Kopinor i anledning 10-årsjubiléet nå kan presentere Brusselteksten i *ny* oversettelse, og den første sammenstilte norske oversettelsen av Paristeksten og tillegget om utviklingslandene.

Vi retter en varm takk til advokat Astri M. Lund for det store arbeidet hun har utført, og til professor Birger Stuevold Lassen for den verdifulle bistand han har ytet.

Oslo, februar 1990
John-Willy Rudolph
Adm. dir. i Kopinor

Øversetterens forord

I forbindelse med Bernkonvensjonens 100 års-jubileum ble jeg av Kopinor bedt om å lage en oversettelse av den materielle del av Konvensjonens Brusseltekst (1948) og Stockholm/Paristeksten (1967/71), her betegnet som Paristeksten, samt Paristekstens Tillegg vedrørende utviklingsland. Heller enn å dvele ved forhold som har medvirket til at oversettelsen først er ferdig nå, gleder jeg meg over å kunne presentere arbeidet til Kopinors 10 års-jubileum. Jeg skal dog bemerke at oppgaven har bekreftet min inngrodde respekt for vanskelighetsgraden ved å gjennomføre en fagoversettelse, og særlig en oversettelse av en rettskilde, som gir normer for vår opptreden i samfunnet.

Det foreligger en fullstendig og offisiell oversettelse av Bernkonvensjonens Brusseltekst, som Norge har tiltrådt med virkning fra 28. januar 1963. Pariskonvensjonens materielle del, med unntak av Tillegget vedrørende utviklingsland, er imidlertid ennå ikke tiltrådt av Norge, og det foreligger ikke en samlet oversettelse av denne fra det offentliges side. De foreliggende oversettelser er noe merket av at det ikke har vært tatt tilstrekkelig hensyn til innholdet av opphavsrettslige begreper som benyttes internasjonalt, og den norske opphavsrettslige terminologi. Dette har gjort det vanskelig å benytte dem som rettskilde, noe som også er en vesentlig grunn til at nærværende oversettelse ble satt igang.

Om forespørselen også kan ha hatt sin bakgrunn i et ønske om en mer lettest norsk oversettelse, er jeg redd at dette ønsket i mindre grad er blitt oppfylt ved mitt arbeid. Den innsats som er nødvendig for en slik omskrivning er så omfattende – i alle fall for mitt vedkommende – at den ligger utenfor den aktuelle rammen for arbeidet. En omskrivning ville også ha fratatt resultatet en vesentlig del av dets verdi; nemlig å gi en rimelig presis gjengivelse av konvensjonen som den rettskilde den er.

For at så skal skje må oversettelsen legges så nær opp til originalteksten som mulig. Like fullt bør en jurist ikke bruke over-

settelsen alene, men sammen med originalteksten. Dette er tatt hensyn til i denne publikasjonen ved at også de franske originaltekstene er tatt inn.

Oversettelsen bærer unektelig preg av det franske utgangspunktet, særlig hva gjelder syntaksen. Brusselteksten foreligger i originaltekst bare på fransk. Mange av bestemmelsene i denne er tatt inn uendret eller med svært små endringer i Paristeksten, som også foreligger i engelsk originaltekst. Paristeksten, som er identisk med den tekst som ble vedtatt på Stockholm-konferansen i 1967, ble likeledes utformet på fransk, men oversatt under marsjen, og de to tekstene ble vedtatt av konferansen som likeverdige. Tillegget som ble laget i Paris i 1971 ble tilsvarende utformet på engelsk og oversatt til fransk. Fransk og engelsk språkføring er så forskjellig at det ikke ville være riktig å veksle mellom disse to språk som utgangspunkt for en oversettelse. I alle fall gjelder det når man, som jeg, har resignert overfor den oppgave det er å gjøre en omskrivning til norsk. Etter dette er den franske teksten lagt til grunn i sin helhet ved oversettelsen også av Paristeksten med Tillegget.

Likevel har jeg ved oversettelsen av sistnevnte selvfølgelig brukt den engelske tekst som et hjelpemiddel under oversettelsesarbeidet. Ellers har jeg hentet hjelp i følgende kilder:

- Den offisielle norske oversettelsen av Brusselteksten (se Ot. prp. nr. 26 (1959-60) bilag 1 (side 123 ff.) eller Norges Overenskomster 1963 (side 4 ff.)),
- Den offisielle svenske oversettelsen av Brusselteksten (gjengitt i Auktorrättskommitéens innstilling SOU 1956:25 (side 507 ff.)),
- Dansk oversettelse av Paristeksten med Tillegg gjengitt i W. Weincke «Ophavsret» (København 1976) (side 204 ff.), (kilden for oversettelsen er ikke angitt),
- Rapport til Det Kgl. Utenriksdepartement fra Den norske delegasjonen om «Diplomatisk konferanse i Stockholm 11. juni – 14. juli 1967 vedrørende revisjon av Bernkonvensjonen til beskyttelse av litterære og kunstneriske verk og Pariskon-

-
- vensjonen til beskyttelse av den industrielle eiendomsrett»,
- Ot.prp. nr. 35 (1973 – 74),
 - OMPI (WIPO) «Projet de Guide de la Convention de Berne» (Paristeksten) og
 - Rapporter fra de diplomatiske konferanser i Brussel, Stockholm og Paris slik de er gjengitt i et jubileumsskrift utgitt av WIPO «The Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works from 1886 to 1986».

Velvillig juridisk og språklig hjelp og forslag fra professor Birger Stuevold Lassen har hatt stor betydning for mitt arbeid med oversettelsen og for resultatet. Jeg benytter denne anledningen til å rette en særskilt takk til ham.

Her i forordet skal omtales enkelte ord og uttrykk som under arbeidet har skapt særlige problemer med hensyn til å lage en oversettelse som gjengir begrepene korrekt.

«Oeuvres publiées», jfr. Brusseltekstens artikkel 4 (4) og Paristekstens artikkel 3 (3), er blitt oversatt med «publiserte verk». Å benytte «utgitt», som er definert i åndsverklovens § 8 annet ledd på slik måte at det antas å stemme med nevnte begrep i Paristeksten, er beheftet med en del usikkerheter. Både Brussel- og Paristeksten definerer begrepet ved hjelp blant annet av uttrykket «les oeuvres éditées». I Brusselteksten synes samtykke fra opphavsmannen å være omfattet av dette begrep, slik at det må forstås som «utgitte verk». I Paristeksten har man derimot presisert kravet til samtykke i tillegg, slik at «les oeuvres éditées» må forstås som verk som er utkommet. Det blir da nødvendig å fastholde verbet «publisere» som oversettelse for «publier». Uttrykket «publication» er oversatt med «publisering» der hvor det er tale om handlinger, og «publikasjon» der det er tale om en gjenstand, altså tidsskriftet, avisen eller lignende.

«Reproduction» er, avhengig av sammenhengen, oversatt med «eksemplarframstilling», «reproduksjon» eller «gjengivelse». Selv om «eksemplarframstilling» og «reproduksjon» dekker det samme, vil ordene alt etter sammenhengen ha en noe

ulik valør. Jeg har således vekslet mellom dem og eksempelvis valgt «reproduksjon» som oversettelse av «reproduction» i Paristekstens artikkel 9, som er den sentrale bestemmelsen som regulerer eksemplarframstilling. I andre sammenhenger omfatter «reproduction» også gjengivelse som skjer uavhengig av om det samtidig skjer en eksemplarframstilling. Forskjellen illustreres godt ved artikkel 10 *bis* i Paristeksten.

Begrepene «radiodiffusion/l'oeuvre radiodiffusée» har voldt stort hodebry ved oversettelsen. I artikkel 11 *bis* (1) menes med «radiodiffusion» utsendelser til almenheten ved hjelp av radiobølger, hva enten det er tale om lyd, tekst eller bilder, mens annen trådløs overføring sidestilles med dette. I kringkastingloven av 1980 § 1 omfatter begrepet «kringkasting» både sending gjennom tråd og sending gjennom eter. Om begrepet «kringkasting» i åndsverkloven er brukt entydig og har samme omfang eller bare omfatter etersending er uklart. En ytterligere komplikasjon er at etter vanlig norsk språkbruk betegner «radio» lydradio i motsetning til fjernsyn. Som fellesbetegnelse benyttes «kringkasting». Jeg har etter dette i artikkel 11 *bis* oversatt «radiodiffusion» med «radioutsendelse» og «l'oeuvre radiodiffusée» med «radiosendte verk».

I andre av konvensjonens bestemmelser kan det virke som om man ved valget av ordet «radiodiffusion» ikke har vært bevisst om det er tale om utsendelse ved radiobølger eller også annen trådløs overføring, og heller ikke om fjernsyn er omfattet. Enkelte steder er det åpenbart at «radiodiffusion» omfatter også fjernsyn, mens det andre steder ikke er så klart, men vel må være den rimeligste tolkning. I den engelske utgaven av Paristeksten brukes konsekvent «broadcasting». P.g.a. problemet med at «radio» identifiseres med lydradio, har jeg derfor stort sett valgt å bruke «kringkasting». I flere bestemmelser er overføring gjennom tråd uttrykkelig nevnt ved siden av utsendelse ved hjelp av radiobølger, slik at uttrykket «kringkasting» i så henseende er uproblematisk. For uttrykket «organisme de radiodiffusion», har jeg under tvil valgt å bruke «kringkastingsforetak», idet jeg legger til grunn at dette ord iallfall i alminnelig

språkbruk er reservert for foretak som (også) sender ved hjelp av radiobølger. Et uttrykk som «radio- og fjernsynsforetak» eller lignende vil antagelig ut fra norsk språkbruk heller være mer upresist i forhold til teknologien.

Jeg har valgt å oversette «architecture» med «byggekunst» heller enn «bygningkunst», da førstnevnte ord bedre dekker også andre byggverk enn bygninger, som f.eks. broer.

For henvisninger innenfor teksten har jeg lagt meg så nær opp til den franske originalen som mulig i stedet for å tillemppe meg norsk skikk. Hver artikkel er etter dette bygget opp av *avsnitt* som er nummerert med arabiske tall og *underavsnitt*, som er gitt *litra* (a), (b) osv., og som igjen kan inneholde særskilte *punkter* nummerert med små romertall.

Oslo, den 21.2.1990
Astri M. Lund

DEL 1

**Bernkonvensjonen
om vern av litterære og
kunstneriske verk**

*slik revidert i Paris den 24. juli 1971 (den materielle del
artikkel 1 – 21), med Tillegget vedrørende utviklingsland
(Paristeksten).*

Innholdsfortegnelse*
for
den reviderte Bernkonvensjonen om vern av
litterære og kunstneriske verk undertegnet i Paris den
24. juli 1971

Preambel

Artikkel 1: Etablering av en union

Artikkel 2: Vernede verk

- (1) «Litterære og kunstneriske verk»
- (2) Adgang til å kreve fiksering
- (3) Bearbeidelser
- (4) Offisielle tekster
- (5) Samleverk
- (6) Plikt til å verne; rettighetshavere
- (7) Verk av brukskunst og industrielle mønstre og modeller
- (8) Dagsnyheter

Artikkel 2 bis: Adgang til å begrense vernet for visse verk

- (1) Visse taler
- (2) Visse former for bruk av foredrag og taler
- (3) Retten til å sammenstille slike verk i samleverk

Artikkel 3: Kriterier for vern

- (1) Opphavsmannen er undersøtt av et av unionslandene; verket er publisert første gang eller samtidig i et av unionslandene
- (2) Opphavsmann som er bosatt i et unionsland
- (3) «Publiserte verk»
- (4) Verk som er «publisert samtidig»

Artikkel 4: Kriterier for vern av kinematografiske verk, verk av byggekunst og visse verk av grafisk eller tredimensjonal kunst

**Innholdsfortegnelsen er oversatt og bearbeidet fra WIPO's publikasjon av konvensjonens Paristekst. Den inngår ikke i den vedtatte konvensjonstekst slik denne foreligger i original.*

Artikkel 5:	Tilsikrede rettigheter (1) Nasjonal behandling (2) Forbud mot krav om å iakttatte formaliteter (3) I hjemlandet (4) «Hjemland»
Artikkel 6:	Adgang til å begrense vernet for visse verk av opphavsmenn som er undersåtter av et land utenfor unionen (1) I landet der den første publisering fant sted og i andre land (2) Ikke tilbakevirkning (3) Underretning
Artikkel 6 bis:	Ideelle rettigheter (1) Rett til å gjelde som opphavsmann; rett til å motsette seg endringer og andre krenkelser av verket (2) Etter opphavsmannens død (3) Rettslige midler
Artikkel 7:	Vernetiden (1) Alment (2) For kinematografiske verk (3) For anonyme og pseudonyme verk (4) For fotografiske verk og for verk av brukskunst (5) Beregning av vernetid (6) Lengre vernetider (7) Kortere vernetider (8) Lovvalg; sammenligning av vernetider
Artikkel 7 bis:	Vernetiden for fellesverk
Artikkel 8:	Oversettelsesretten
Artikkel 9:	Reproduksjonsretten (1) Alment (2) Adgang til unntak (3) Lyd- og billedopptak
Artikkel 10:	Fri bruk av verk i visse tilfelle (1) Sitater (2) Undervisningsbruk (3) Angivelse av kilde og opphavsmannens navn

Artikkel 10 bis:	Andre muligheter til fri bruk av verk (1) Aktualitetsartikler og kringkastede verk av samme karakter (2) Verk som vises eller høres under aktuelle begivenheter
Artikkel 11:	Visse rettigheter til dramatiske verk og musikkverk. (1) Retten til offentlig oppføring og fremføring og til overføring til almenheten av oppføring eller fremføring (2) For oversettelser
Artikkel 11 bis:	Retten til radioutsendelse og beslektede rettigheter (1) Radioutsendelse og annen trådløs utsendelse; overføring til almenheten gjennom tråd eller trådløst av radiosendte verk; overføring til almenheten ved hjelp av høyttaler eller enhver annen tilsvarende innretning av radiosendte verk (2) Tvangslisenser (3) Opptak; efemere opptak
Artikkel 11 ter:	Visse rettigheter til litterære verk (1) Retten til offentlig opplesning og overføring til almenheten av opplesning (2) For oversettelser
Artikkel 12:	Retten til å bearbeide, arrangere og på andre måter omforme et verk
Artikkel 13:	Adgang til å begrense eneretten til innspilling av musikkverk og tekst som ledsager dem (1) Tvangslisenser (2) Overgangsbestemmelser (3) Beslagleggelse ved innførsel av eksemplar fremstilt uten samtykke av opphavsmannen
Artikkel 14:	Filmrettigheter og beslektede rettigheter (1) Bearbeidelse og gjengivelse av verk gjennom kinematografi; spredning; offentlig oppføring og fremføring eller overføring til almenheten gjennom tråd av således bearbeidede eller gjengitte verk (2) Bearbeidelse av kinematografiske frembringelser

	(3) Forbud mot tvangslisenser
Artikkel 14 bis:	Særlige bestemmelser om kinematografiske verk (1) Vern som originalverk (2) Innehavere av opphavsretten; begrensning av rettigheter for visse opphavsmenn som har ydet bidrag til frembringelsen av verket (3) Visse andre slike opphavsmenn
Artikkel 14 ter:	«Følgerett» i kunstverk og manuskript (1) Rett til å være medinteressent i salg (2) Vilkår og gjensidighet (3) Fremgangsmåte
Artikkel 15:	Rett til å håndheve de vernede rettigheter (1) Når opphavsmannens navn er angitt eller når et pseudonym ikke etterlater noen tvil med hensyn til opphavsmannens identitet (2) For kinematografiske verk (3) For anonyme og pseudonyme verk (4) For visse ikke-publiserte verk hvis opphavsmanns identitet er ukjent
Artikkel 16:	Ettergjorte verk (1) Beslagleggelse (2) Beslagleggelse ved innførsel (3) Lovvalg
Artikkel 17:	Adgang til å kontrollere spredning, oppføring eller utstilling av verk
Artikkel 18:	Verk som er til på tidspunktet for konvensjonens ikrafttredelse (1) Kan være vernet når vernetiden i verkets hjemland ennå ikke er utløpt (2) Kan ikke være vernet når verket allerede har falt i det fri i det land der vern kreves (3) Anvendelse av disse prinsipper (4) Særlige tilfelle
Artikkel 19:	Vern som er mer vidtgående enn det som følger av konvensjonen
Artikkel 20:	Særavtaler mellom unionsland

Artikkel 21:	Særlige bestemmelser om utviklingsland (1) Henvisning til Tillegget (2) Tillegget er integrerende del av dokumentet
---------------------	--

Tillegget
Særlige bestemmelser vedrørende utviklingsland

Artikkel I:	Beføyelser som tilbys utviklingsland (1) Adgang til å påberope fordelene av visse beføyelser; erklæring (2) Tidsrommet som erklæringen gjelder for (3) Land som ikke lenger er å anse som utviklingsland (4) Beholdning av eksemplar (5) Erklæringer vedrørende bestemte territorier (6) Begrensning med hensyn til gjensidighet
--------------------	---

Artikkel II:	Begrensninger av oversettelsesretten (1) Adgang til å la kompetent myndighet innvilge lisenser (2)-(4) Vilkår for å innvilge slike lisenser (5) For bruk i skoler, høyskoler eller forskning (6) Opphør av lisenser (7) Verk som i hovedsak består av illustrasjoner (8) Verk som er trukket tilbake fra handelen (9) Lisenser for kringkastingsforetak
---------------------	---

Artikkel III:	Begrensninger av reproduksjonsretten (1) Adgang til å la kompetent myndighet innvilge lisenser (2)-(5) Vilkår for å innvilge slike lisenser (6) Opphør av lisenser (7) Verk som denne artikkel kan anvendes på
----------------------	---

Artikkel IV:	Bestemmelser som er felles for lisenser omtalt i artiklene II og III (1) og (2) Fremgangsmåte (3) Angivelse av opphavsmannens navn og verkets tittel (4) Utførsel av eksemplar (5) Opplysning om begrenset spredning (6) Vederlag
---------------------	---

Artikkel V: Alternative muligheter for begrensning av oversettelsesretten

- (1) Ordning som er tillatt etter bestemmelsene i henhold til dokumentene av 1886 og 1896
- (2) Forbud mot å endre ordning etter å ha valgt den som er forutsatt i artikkel II
- (3) Frist for å velge ordning

Artikkel VI: Adgang til å anvende eller til å godta anvendelse av visse bestemmelser i Tillegget før landet blir bundet av det

- (1) Erklæring
- (2) Deponering og ikrafttredelse

Noter til Tillegget

Artikkel 28: Godkjennelse og ikrafttredelse av dokumentet for unionslandene

- (1) Ratifikasjon, tiltredelse; adgang til forbehold og tilbakekall av forbehold
- (2) Ikrafttredelse av artiklene 1 – 21 og Tillegget
- (3)

Artikkel 30: Forbehold

- (1)
- (2) Eksisterende forbehold; forbehold vedrørende oversettelsesretten; tilbakekall av forbehold

Artikkel 31: Anvendelighet på bestemte territorier

- (1) Erklæring
- (2) Tilbakekall av erklæring
- (3) Ikrafttredelse av erklæring eller tilbakekall
- (4)

Den reviderte Bernkonvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk, undertegnet i Paris den 24. juli 1971.

Den materielle del samt Tillegget vedrørende utviklingsland.

Bernkonvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk av 9. september 1886, komplettert i Paris den 4. mai 1896, revidert i Berlin den 13. november 1908, komplettert i Bern den 20. mars 1914, revidert i Roma den 2. juni 1928, revidert i Brussel den 26. juni 1948 og revidert i Paris den 24. juli 1971.

Preambel

Unionslandene, som på samme måte er besjelet av ønsket om å beskytte på en så virkningsfull og ensartet måte som mulig opphavsmennenes rettigheter til sine litterære og vitenskapelige verk,

som erkjenner betydningen av arbeidet i revisjonskonferansen som ble avholdt i Stockholm i 1967,

har besluttet å revidere Akten som ble vedtatt av Stockholmkonferansen, samtidig som artiklene 1 til 20 og 22 til 26 av denne akten beholdes uendret.

Følgelig har undertegnede befullmektigede, etter å ha fremlagt sine behørlige fullmakter, kommet overens om følgende:

Artikkel 1

De land som nærværende konvensjon gjelder for, danner en union til vern av opphavsmenns rettigheter til sine litterære og kunstneriske verk.

Artikkel 2

(1) Betegnelsene «litterære og kunstneriske verk» omfatter alle frembringelser på det litterære, vitenskapelige og kunstneriske

område, uansett uttrykksmåte og -form, så som: bøker, brosjyrer og andre skrifter; foredrag, taler, prekenes og andre verk av samme art; dramatiske eller musikkdramatiske verk; koreografiske verk og pantomimer; musikkkomposisjoner med eller uten ord; kinematografiske verk hvormed sidestilles verk uttrykt gjennom en fremgangsmåte som er analog med kinematografi; verk av tegnekunst, malerkunst, byggekunst, skulptur, gravyr og litografi; fotografiske verk, hvormed sidestilles verk uttrykt gjennom en fremgangsmåte som er analog med fotografi; verk av brukskunst; illustrasjoner, geografiske kart; plantegninger, skisser og tredimensjonale arbeider vedrørende geografi, topografi, byggekunst eller vitenskap.

(2) Det er dog forbeholdt lovgivningen i unionslandene adgang til å foreskrive at litterære og kunstneriske verk i sin alminnelighet eller en eller flere kategorier blant disse ikke skal ha vern så lenge de ikke er fiksert i en eller annen materiell form.

(3) På samme måte som originalverk vernes, uten at de rettigheter som tilkommer originalverkets opphavsmenn derved innskrenkes, oversettelser, bearbeidelser, musikkarrangementer og andre gjengivelser i endret skikkelse av et litterært eller kunstnerisk verk.

(4) Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning å bestemme hvilket vern som skal tilstås offisielle tekster på lovgivningens, forvaltningens og rettspleiens område samt offisielle oversettelser av slike tekster.

(5) Samlinger av litterære eller kunstneriske verk, så som leksika og antologier, som med hensyn til utvalget eller ordningen av stoffet utgjør intellektuelle frembringelser, vernes som sådanne, uten at dette innskrenker de rettigheter som tilkommer opphavsmennene til de enkelte verk som inngår i samlingene.

(6) De ovenfor nevnte verk nyter vern i alle unionslandene. Vernet gjelder til fordel for opphavsmannen og hans rettsetterfølgere.

(7) Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning å fastlegge anvendelsesområdet for lovgivningen om verk av brukskunst og industrielle mønstre og modeller, såvel som vilkårene for vern av disse verk, mønstre og modeller, når hensyn tas til bestemmelsene i artikkel 7 (4) i nærværende konvensjon. For verk som i hjemlandet vernes utelukkende som mønstre og modeller, kan i et annet unionsland bare kreves det særskilte vern som i dette land innrømmes mønstre og modeller; dog skal, dersom et særskilt vern ikke gis i dette landet, disse verk vernes som kunstneriske verk.

(8) Vernet etter nærværende konvensjon gjelder ikke for dagsnyheter og heller ikke for blandede notiser som har karakter av rene pressemeldinger.

Artikkel 2 bis

(1) Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning helt eller delvis å unnta politiske taler og taler under rettsforhandlinger fra det vern som omhandles i foregående artikkel.

(2) Det er likeledes forbeholdt unionslandenes lovgivning å fastsette på hvilke betingelser foredrag, taler og andre verk av samme art, som er holdt offentlig, skal kunne gjengis i pressen, kringkastes, overføres til almenheten gjennom tråd og gjøres til gjenstand for slik overføring til almenheten som nevnt i artikkel 11 bis (1) i nærværende konvensjon, når bruken rettferdiggjøres av opplysningsformålet.

(3) Opphavsmannen skal likevel ha eneretten til å foranstalte samlinger av sine verk av den art som er nevnt i de foregående avsnitt.

Artikkel 3

(1) Vernet i kraft av nærværende konvensjon er:

- a) opphavsmenn som er undersåtter av et av unionslandene, for deres verk, enten disse er publisert eller ikke;
- b) opphavsmenn som ikke er undersåtter av et av unionslandene, for de verk som de publiserer første gang i et av disse

land eller samtidig i et land utenfor unionen og et unionsland.

(2) Opphavsmenn som ikke er undersåtter av et av unionslandene, men som er bosatt i et av disse, sidestilles med hensyn til anvendelsen av nærværende konvensjon med opphavsmenn som er undersåtter av dette land.

(3) Med «publiserte verk» skal forstås verk som er utgitt med samtykke av sine opphavsmenn, uansett måten eksemplarene er fremstilt på, under forutsetning av at disse er gjort tilgjengelige på slik måte at det tilfredsstiller almenhetens rimelige behov, når hensyn tas til verkets art. Oppføring av et dramatisk eller musikkdramatisk verk eller fremføring av et kinematografisk verk, fremføring av et musikkverk, offentlig opplesning av et litterært verk, overføring eller radioutsendelse av litterære eller kunstneriske verk, utstilling av et kunstverk og reising av et byggverk anses ikke som publisering.

(4) Som publisert samtidig i flere land anses ethvert verk som er utkommet i to eller flere land innenfor tredive dager fra dets første publisering.

Artikkel 4

Selv om vilkårene fastsatt i artikkel 3 ikke er oppfylt, vernes i kraft av nærværende konvensjon

- a) opphavsmenn til kinematografiske verk hvis produsent har sitt sete i eller er bosatt i et av unionslandene;
- b) opphavsmenn til verk av byggekunst som er oppført i et unionsland, eller til verk av grafisk eller tredimensjonal kunst som er inkorporert i en fast eiendom beliggende i et unionsland.

Artikkel 5

(1) Opphavsmennene nyter, med hensyn til verk for hvilke de har vern etter nærværende konvensjon, i andre unionsland enn verkets hjemland de rettigheter som de respektive lovgivninger

nå eller i fremtiden innrømmer de egne undersåtter, og dessuten de rettigheter som nærværende konvensjon særskilt innrømmer.

(2) Nytelsen og utøvelsen av disse rettigheter er ikke betinget av at noen formalitet iakttas og er uavhengig av om verket har vern i sitt hjemland. Der ikke annet er fastsatt i nærværende konvensjon, bestemmes rekkevidden av vernet samt de rettslige midler opphavsmannen tilsikres for å kunne verne om sine rettigheter, utelukkende av lovgivningen i det land der vern kreves.

(3) Vernet i hjemlandet bestemmes av dette lands lovgivning. Dog skal opphavsmannen, når han ikke er undersått av hjemlandet til det verk som han har vern for etter nærværende konvensjon, i dette land ha samme rettigheter som dets egne opphavsmenn.

(4) Som hjemland anses:

- a) for verk publisert første gang i et av unionslandene, dette land; dog, hvis det gjelder verk publisert samtidig i flere unionsland med forskjellig vernetid, det av dem som har den korteste vernetid;
- b) for verk publisert samtidig i et land utenfor unionen og i et unionsland, det sistnevnte land;
- c) for ikke-publiserte verk og for verk publisert første gang i et land utenfor unionen uten samtidig publisering i et unionsland, det unionsland som opphavsmannen er undersått av; dog slik at
 - i) hvis det gjelder kinematografiske verk hvis produsent har sitt sete i eller er bosatt i et unionsland, skal dette land anses som hjemland, og
 - ii) hvis det gjelder verk av byggekunst som er oppført i et unionsland, eller verk av grafisk eller tredimensjonal kunst som er inkorporert i en fast eiendom beliggende i et unionsland, skal dette land anses som hjemland.

Artikkel 6

(1) Hvis et land utenfor unionen ikke gir tilstrekkelig vern for verk av opphavsmenn som er undersåtter av et unionsland, kan dette land begrense vernet for verk hvis opphavsmenn på tidspunktet for verkenes første publisering er undersåtter av det annet land og ikke er bosatt i noe unionsland. Hvis det land der den første publisering fant sted gjør bruk av denne adgang, er de øvrige unionsland ikke forpliktet til å innrømme de verk som gis slik særbehandling, mer vidtgående vern enn det de får i det land der den første publisering fant sted.

(2) Begrensning av vernet i medhold av foregående avsnitt må ikke føre til innskrenkning av de rettigheter som en opphavsmann har ervervet for et verk som er publisert i et unionsland før begrensningen ble satt i kraft.

(3) Unionsland som i medhold av nærværende artikkel begrenser det opphavsrettslige vern, skal underrette Generaldirektøren i Verdensorganisasjonen for Intellektuelle Rettigheter* (heretter kalt Generaldirektøren) om dette ved en skriftlig erklæring som skal utpeke de land overfor hvilke vernet begrenses, og angi de begrensninger som gjøres i rettighetene til opphavsmenn som er undersåtter av vedkommende land. Generaldirektøren skal straks underrette alle unionsland om forholdet.

Artikkel 6 bis

(1) Uavhengig av opphavsmannens økonomiske rettigheter, og selv etter overdragelse av disse, beholder opphavsmannen retten til å gjelde som opphavsmann til verket, og til å motsette seg enhver forvanskning, beskjæring eller annen endring av verket og enhver annen krenkelse av det, som kan skade hans ære eller anseelse.

(2) De rettigheter som er tilstått opphavsmannen i henhold til avsnitt (1) foran, skal etter hans død opprettholdes, iallfall inntil de økonomiske rettigheter er opphørt, og utøves av de perso-

* World Intellectual Property Organization (WIPO)

ner eller institusjoner som den nasjonale lovgivning i det land der vern kreves, utpeker. Dog har de land hvor lovgivningen som gjelder på tidspunktet for ratifikasjonen av nærværende akt eller for tiltredelsen til den, ikke inneholder bestemmelser som etter opphavsmannens død sikrer vern for alle de rettigheter som anerkjennes i henhold til avsnitt (1) foran, adgang til å bestemme at noen av disse rettigheter ikke skal bestå etter opphavsmannens død.

(3) De rettslige midler som skal kunne anvendes til vern for de rettigheter som anerkjennes i nærværende artikkel, bestemmes av lovgivningen i det land der vern kreves.

Artikkel 7

(1) Varigheten av det vern som nærværende konvensjon innrømmer, omfatter opphavsmannens levetid og femti år etter hans død.

(2) Dog kan unionslandene bestemme at vernetiden for kinematografiske verk utløper femti år etter at verket med opphavsmannens samtykke er blitt gjort tilgjengelig for almenheten, eller, for det tilfelle at dette ikke er skjedd i løpet av femti år regnet fra frembringelsen av verket, at vernetiden utløper femti år etter frembringelsen.

(3) For anonyme og pseudonyme verk utløper vernetiden som nærværende konvensjon innrømmer femti år etter at verket lovlig er gjort tilgjengelig for almenheten. Hvis imidlertid det av opphavsmannen brukte pseudonym ikke etterlater noen tvil om hans identitet, er vernetiden som fastsatt i avsnitt (1). Hvis opphavsmannen til et anonymt eller pseudonymt verk avslører sin identitet innenfor det ovenfor nevnte tidsrom, gjelder den vernetid som er fastsatt i avsnitt (1). Unionslandene er ikke forpliktet til å verne anonyme og pseudonyme verk for hvilke det er rimelig å anta at opphavsmannen har vært død i femti år.

(4) Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning adgang til å

bestemme vernetiden for fotografiske verk og for verk av brukskunst som er vernet som kunstneriske verk; dog skal vernetiden ikke være kortere enn femogtyve år regnet fra frembringelsen av verket.

(5) Vernetiden etter opphavsmannens død og de vernetider som er fastsatt i avsnitt (2), (3) og (4) foran, begynner å løpe fra opphavsmannens død eller fra den i disse avsnitt nevnte begivenhet, men vernetidenes lengde beregnes først fra 1. januar i det år som følger etter dødsfallet eller nevnte begivenhet.

(6) Unionslandene har adgang til å innrømme en vernetid som er lengre enn den som er fastsatt i de foregående avsnitt.

(7) De unionsland som er bundet av Roma-akten av nærværende konvensjon og som i nasjonal lovgivning som er i kraft på tidspunktet for undertegning av nærværende akt, innrømmer kortere vernetider enn dem som er fastsatt i de foregående avsnitt, har adgang til å beholde disse vernetider når de ratifiserer eller tiltrer nærværende akt.

(8) I alle fall skal vernetiden bestemmes av lovgivningen i det land der vern kreves; dog skal vernetiden, med mindre lovgivningen i dette land bestemmer annet, ikke være lengre enn den vernetid som gjelder i verkets hjemland.

Artikkel 7 bis

Bestemmelsene i foregående artikkel kommer likeledes til anvendelse når opphavsretten tilkommer medarbeidere i et verk i fellesskap, dog slik at vernetiden etter opphavsmannens død regnes ut fra lengstlevende opphavsmanns død.

Artikkel 8

Opphavsmenn til litterære og kunstneriske verk som vernes etter nærværende konvensjon, nyter i hele den tid deres rettigheter til originalverket består, enerett til å oversette eller la oversette sine verk.

Artikkel 9

(1) Opphavsmenn til litterære og kunstneriske verk som vernes etter nærværende konvensjon, nyter enerett til å tillate reproduksjon av disse verk, på enhver måte og i enhver form.

(2) Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning å tillate reproduksjon av de nevnte verk i visse spesielle tilfelle, under forutsetning av at slik reproduksjon ikke skader den normale utnyttelse av verket og ikke på urimelig måte tilsidesetter opphavsmannens legitime interesser.

(3) Som reproduksjon anses i denne konvensjon også ethvert lyd- eller billedopptak.

Artikkel 10

(1) Det er tillatt å sitere fra et verk som på lovlig måte er gjort tilgjengelig for almenheten, under forutsetning av at det skjer i samsvar med god skikk og i den utstrekning som formålet rettferdiggjør. Herunder er omfattet sitater fra artikler i aviser og tidsskrifter i form av presseoversikter.

(2) Det er forbeholdt lovgivningen i unionslandene og eksisterende eller fremtidige særavtaler mellom dem å tillate, i den utstrekning formålet rettferdiggjør det, bruk av litterære og kunstneriske verk til illustrasjon i publikasjoner, kringkastings-sendinger og lyd- og billedopptak, til bruk for undervisning, under forutsetning av at slik bruk er i samsvar med god skikk.

(3) Sitat og bruk som nevnt i de foregående avsnitt skal være ledsaget av kildeangivelse og av opphavsmannens navn hvis dette er angitt i kilden.

Artikkel 10 bis

(1) Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning å tillate gjengivelse i presse eller kringkasting eller overføring til almenheten gjennom tråd av aktualitetsartikler publisert i aviser eller tidsskrifter om økonomiske, politiske eller religiøse emner, og av kringkastede verk av samme karakter, i tilfelle hvor det ikke

er tatt uttrykkelig forbehold mot reproduksjon, kringkasting eller overføring som nevnt. Kilden må dog alltid tydelig angis; sanksjonering av denne forpliktelse bestemmes av lovgivningen i det land der vern kreves.

(2) Det er likeledes forbeholdt unionslandenes lovgivning å fastsette de vilkår på hvilke det skal være tillatt i reportasje vedrørende en aktuell begivenhet, i den utstrekning opplysningsformålet rettferdiggjør det, å reprodusere og gjøre tilgjengelig for almenheten ved fotografi eller kinematografi eller gjennom kringkasting eller overføring til almenheten gjennom tråd litterære og kunstneriske verk som ses eller høres i løpet av begivenheten.

Artikkel 11

(1) Opphavsmenn til dramatiske og musikkdramatiske verk og musikkverk nyter enerett til: 1) offentlig oppføring eller fremføring av sine verk, heri innbefattet offentlig oppføring og fremføring ved hjelp av en hvilken som helst innretning eller fremgangsmåte; 2) overføring til almenheten på en hvilken som helst måte av oppføring eller fremføring av sine verk.

(2) Samme rettigheter tilkommer opphavsmenn til dramatiske og musikkdramatiske verk med hensyn til oversettelse av deres verk i hele den tid deres rettigheter til originalverket består.

Artikkel 11 bis

(1) Opphavsmenn til litterære og kunstneriske verk nyter enerett til: 1) radioutsendelse av sine verk eller overføring av dem til almenheten ved ethvert annet middel som kan overføre trådløst tegn, lyd eller bilder; 2) enhver overføring til almenheten, gjennom tråd eller trådløst, av radiosendte verk, når denne overføring foretas av et annet foretak enn det opprinnelige; 3) overføring til almenheten av radiosendte verk ved hjelp av høyttaler eller enhver annen tilsvarende innretning som kan overføre tegn, lyd eller bilder.

(2) Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning å bestemme vilkårene for utøvelse av de rettigheter som omhandles i avsnitt (1) foran, men disse vilkårs virkning skal være strengt begrenset til det land som har fastsatt dem. De kan ikke under noen omstendighet gjøre inngrep i opphavsmannens ideelle rett eller i opphavsmannens rett til å motta et rimelig vederlag, som i mangel av minnelig overenskomst fastsettes av den kompetente myndighet.

(3) Med mindre annet er avtalt, innebærer en tillatelse som er gitt i henhold til avsnitt (1) i denne artikkel, ikke tillatelse til å gjøre opptak av radiosendte verk ved hjelp av innretning som kan fiksere lyd eller bilde. Det er dog forbeholdt unionslandenes lovgivning å fastsette regler om efemere opptak som gjøres av et kringkastingsforetak ved dets egne hjelpemidler og for dets egne sendinger. Lovgivningene kan tillate bevaring av slike opptak i offentlige arkiv når de har uvanlig dokumentarisk interesse.

Artikkel 11 ter

(1) Opphavsmenn til litterære verk nyter enerett til: 1) offentlig opplesning av sine verk, herunder offentlig opplesning ved hjelp av en hvilken som helst innretning eller fremgangsmåte; 2) overføring til almenheten ved hjelp av en hvilken som helst innretning av opplesning av sine verk.

(2) Samme rettigheter innrømmes opphavsmenn til litterære verk med hensyn til oversettelse av deres verk i hele den tid deres rettigheter til originalverket består.

Artikkel 12

Opphavsmenn til litterære eller kunstneriske verk nyter enerett til å bearbeide, arrangere eller på andre måter omforme disse.

Artikkel 13

(1) Hvert unionsland kan for sitt eget vedkommende ved lovgivning oppstille forbehold og vilkår vedrørende den enerett til

å tillate innspilling av opptak av musikkverk, med eller uten tekst, som tilkommer opphavsmannen til et musikkverk og opphavsmannen til en tekst for så vidt sistnevnte allerede har samtykket til innspilling av teksten sammen med musikkverket, men virkningen av enhver begrensning eller betingelse av denne art skal være strengt begrenset til det land som har fastsatt dem, og kan ikke under noen omstendighet gjøre inngrep i opphavsmannens rett til å motta et rimelig vederlag, som i mangel av minnelig overenskomst fastsettes av den kompetente myndighet.

(2) Opptak av musikkverk som er foretatt i et unionsland i overensstemmelse med Artikkel 13 (3) i konvensjonene undertegnet i Roma den 2. juni 1928 og i Brussel den 26. juni 1948, kan i vedkommende land gjøres til gjenstand for reproduksjon uten samtykke fra musikkverkets opphavsmann inntil utløpet av en periode på to år fra den dato da vedkommende land blir bundet av nærværende akt.

(3) Opptak som er gjort i medhold av avsnitt (1) og (2) i nærværende artikkel og som uten tillatelse av de berørte parter innføres til et land der de ikke ville ha vært lovlige, kan beslaglegges der.

Artikkel 14

(1) Opphavsmenn til litterære eller kunstneriske verk har enerett til: 1) bearbeidelse og gjengivelse av disse verk gjennom kinematografi samt spredning av således bearbeidede eller gjengitte verk; 2) offentlig oppføring og fremføring samt overføring til almenheten gjennom tråd av de således bearbeidede eller gjengitte verk.

(2) For bearbeidelse til enhver annen kunstnerisk form av kinematografiske frembringelser som bygger på litterære eller kunstneriske verk, kreves tillatelse fra originalverkene opphavsmenn, uten at dette innskrenker den enerett som tilkommer opphavsmennene til de kinematografiske frembringelsene.

(3) Bestemmelsen i artikkel 13 (1) kommer ikke til anvendelse.

Artikkel 14 bis

(1) Uten at dette innskrenker de rettigheter som tilkommer opphavsmannen til ethvert verk som måtte være blitt bearbejdet eller gjengitt, har det kinematografiske verk vern som et originalverk. Innehaveren av opphavsretten til det kinematografiske verk nyter de samme rettigheter som opphavsmannen til et originalverk, heri innbefattet de rettigheter som er nevnt i foregående artikkel.

(2) (a) Fastleggelsen av hvem som innehar opphavsretten til kinematografiske verk, er forbeholdt lovgivningen i det land der vern kreves.

(b) I de unionsland hvor lovgivningen anerkjenner blant rettighetshaverne i kinematografiske verk opphavsmenn som har ytet bidrag til frembringelsen av verket, skal likevel disse, hvis de har forpliktet seg til å yte slike bidrag og det ikke foreligger motsatt eller spesiell avtale, ikke kunne motsette seg reproduksjon, spredning, offentlig oppføring eller fremføring, overføring til almenheten ved tråd, kringkasting eller annen overføring til almenheten, underteksting eller «tekstdubbing» av det kinematografiske verk.

(c) Spørsmålet om den ovenfor nevnte forpliktelse, for at det foregående litra (b) skal komme til anvendelse, skal ha form av en skriftlig avtale eller et likeverdig skriftlig dokument eller ikke, avgjøres av lovgivningen i det unionsland hvor produsenten av det kinematografiske verk har sitt hovedsete eller er bostatt. Likevel er det forbeholdt lovgivningen i det unionsland der vern kreves adgang til å fastsette at denne forpliktelsen må være påtatt ved en skriftlig avtale eller et likeverdig skriftlig dokument. De land som gjør bruk av denne beføyelse, skal meddele dette til Generaldirektøren ved en skriftlig erklæring, som han straks skal underrette samtlige andre unionsland om.

(d) Med «motsatt eller spesiell avtale» skal forstås enhver inn-

skrenkende betingelse som kan være knyttet til den nevnte forpliktelse.

(3) Med mindre den nasjonale lovgivning bestemmer annerledes, er bestemmelsene i avsnitt (2) (b) foran ikke anvendelig overfor opphavsmenn til scenario, dialog eller musikkverk, som er skapt med sikte på frembringelsen av det kinematografiske verk, og heller ikke overfor dettes hovedregissør. Dog skal de unionsland hvis lovgivning ikke inneholder bestemmelser som forutsetter anvendelse av nevnte avsnitt (2) (b) overfor regissør som nevnt, meddele Generaldirektøren dette ved en skriftlig erklæring, som sistnevnte straks skal underrette samtlige andre unionsland om.

Artikkel 14 ter

(1) Med hensyn til originalkunstverk og forfatters og komponisters originalmanuskripter nyter opphavsmannen – eller, etter hans død, de personer eller institusjoner som den nasjonale lovgivning utpeker, – en uoverdragelig rett til å være medinteressent i de salg som verket er gjenstand for etter den første overdragelse foretatt av opphavsmannen.

(2) Det vern som er forutsatt i foregående avsnitt kan bare gjøres gjeldende i det enkelte unionsland hvis lovgivningen i det land opphavsmannen er hjemmehørende i innrømmer slikt vern, og bare i den utstrekning som tillates av lovgivningen i det land der dette vern kreves.

(3) De nærmere regler om beløpenes innkrevning og størrelse fastsettes av hvert lands lovgivning.

Artikkel 15

(1) For at opphavsmenn til litterære og kunstneriske verk som er vernet ved nærværende konvensjon, i mangel av bevis for det motsatte, skal anses som sådanne og følgelig ha adgang til å anlegge sak ved domstolene i unionslandene for å forfølge opphavsrettskrenkelser, er det tilstrekkelig at navnet er angitt på

verket på sedvanlig måte. Nærværende avsnitt får anvendelse selv om dette navn er et pseudonym, når det av opphavsmannen antatte pseudonym ikke etterlater noen tvil med hensyn til hans identitet.

(2) Som produsent av det kinematografiske verk anses, i mangel av bevis for det motsatte, den fysiske eller juridiske person hvis navn er angitt på det nevnte verk på sedvanlig måte.

(3) Hva angår anonyme verk og andre pseudonyme verk enn slike som er nevnt i avsnitt (1) foran, anses den forlegger eller tilsvarende utgiver hvis navn er angitt på verket, uten annet bevis, å representere opphavsmannen; i denne egenskap er han berettiget til å vareta og å gjøre gjeldende dennes rettigheter. Bestemmelsen i nærværende avsnitt opphører å være anvendelig når opphavsmannen har avslørt sin identitet og godtgjort sin egenskap av opphavsmann til verket.

(4) (a) For ikke-publiserte verk hvis opphavsmanns identitet er ukjent, men hvor det er all grunn til å anta at opphavsmannen er undersøkt av et unionsland, er det forbeholdt lovgivningen i dette land å utpeke en myndighet som skal ha kompetanse til å representere opphavsmannen og være beføyet til å vareta og å gjøre gjeldende hans rettigheter i unionslandene.

(b) Unionsland som med hjemmel i denne bestemmelse utpeker en slik myndighet, skal meddele Generaldirektøren dette ved en skriftlig erklæring, hvor alle opplysninger vedrørende den således utpekte myndighet skal være angitt. Generaldirektøren skal straks underrette alle de øvrige unionslandene om denne erklæringen.

Artikkel 16

(1) Ethvert ulovlig ettergjort verk kan beslaglegges i de unionsland der originalverket har rett til vern etter loven.

(2) Bestemmelsene i foregående avsnitt er likeledes anvendelige på eksemplar som har sin opprinnelse i et land der verket

ikke har vern eller har opphørt å ha det.

(3) Beslagleggelse finner sted i samsvar med det enkelte lands lovgivning.

Artikkel 17

Bestemmelsene i nærværende konvensjon kan ikke i noen som helst henseende begrense den rett som tilkommer regjeringen i hvert av unionslandene til ved lovgivning eller politiforskrifter å tillate, overvåke eller forby spredning, oppføring eller utstilling av noe arbeid eller noen frembringelse, som den kompetente myndighet måtte finne det nødvendig å utøve denne rett overfor.

Artikkel 18

(1) Nærværende konvensjon gjelder alle verk som på tidspunktet for dens ikrafttredelse ennå ikke er falt i det fri i hjemlandet som følge av at vernetiden er utløpt.

(2) Hvis imidlertid et verk som følge av utløpet av den vernetiden som verket tidligere var tilstått, er falt i det fri i det land der vern kreves, skal dette verket ikke på ny være vernet der.

(3) Anvendelse av dette prinsipp skal skje i overensstemmelse med de bestemmelser som inneholdes i særavtaler som for dette formål er eller måtte bli sluttet mellom unionsland. I mangel av slike bestemmelser skal de respektive land hver for sitt vedkommende fastlegge den nærmere fremgangsmåte for anvendelsen av dette prinsipp.

(4) Foranstående bestemmelser gjelder også i tilfelle av nye tiltrædelser til Unionen, og i de tilfelle hvor vernet utvides ved anvendelse av artikkel 7 eller ved at forbehold frafalles.

Artikkel 19

Bestemmelsene i nærværende konvensjon er ikke til hinder for å kreve anvendelse av mer vidtgående bestemmelser som måtte være fastsatt i et unionslands lovgivning.

Artikkel 20

Regjeringene i unionslandene forbeholder seg retten til å treffe særavtaler seg imellom, for så vidt disse avtaler gir opphavsmennene mer vidtgående rettigheter enn dem som er innrømmet ved Konvensjonen, eller inneholder andre bestemmelser som ikke er i strid med nærværende konvensjon. De bestemmelser i bestående avtaler som oppfyller de foran nevnte vilkår, skal fortsatt gjelde.

Artikkel 21

(1) Særlige bestemmelser som vedrører utviklingslandene foreligger i Tillegget.

(2) Med forbehold for bestemmelsene i artikkel 28 (1) (b) utgjør Tillegget en integrerende del av nærværende dokument.

(Artikkel 22–38 Administrative bestemmelser)

Tillegg

Artikkel I

(1) Ethvert land som ifølge De Forente Nasjoners Generalforsamlings etablerte praksis anses som et utviklingsland, og som ratifiserer eller tiltrer denne akt, hvorav nærværende tillegg utgjør en integrerende del, og som, av hensyn til sin økonomiske status og sine sosiale eller kulturelle behov, ikke ser seg i stand til straks å treffe foranstaltninger egnet til å sikre vern for alle rettighetene slik som fastsatt i denne akt, kan ved å deponere en meddelelse hos Generaldirektøren på det tidspunkt da det deponerer sin ratifikasjonserklæring, eller, med forbehold for artikkel V (1) (c), på ethvert senere tidspunkt erklære at det vil gjøre bruk av beføyelsen som er fastsatt i artikkel II eller den som er fastsatt i artikkel III eller begge disse beføyelser. Det kan istedenfor å gjøre bruk av beføyelsen fastsatt i artikkel II, avgitt en erklæring i samsvar med artikkel V (1) (a).

(2) (a) Enhver erklæring avgitt i henhold til avsnitt (1) og deponert før utløpet av et tidsrom på ti år regnet fra ikrafttredelsen av artiklene 1 til 21 og nærværende tillegg i samsvar med artikkel 28 (2),* forblir gjeldende inntil utløpet av nevnte tidsrom. Den kan fornyes helt eller delvis for nye etterfølgende tidsrom av ti år ved deponering av en meddelelse hos Generaldirektøren høyst femten men minst tre måneder før utløpet av den løpende tiårs-periode.

(b) Enhver erklæring som er avgitt i henhold til avsnitt (1) og meddelt etter utløpet av et tidsrom på ti år regnet fra ikrafttredelsen av artiklene 1 til 21 og nærværende tillegg i samsvar med artikkel 28 (2),* forblir gjeldende inntil utløpet av den løpende tiårs-periode. Den kan fornyes slik som fastsatt i litra a) annet punktum.

* Se noter til Tillegget side 50

(3) Ethvert unionsland som ikke lenger er å anse som et utviklingsland i henhold til avsnitt (1), er ikke lenger berettiget til å fornye sin erklæring i henhold til avsnitt (2) og taper, uansett om det formelt trekker erklæringen tilbake eller ikke, muligheten til å gjøre bruk av beføyelsene nevnt i avsnitt (1), enten fra utløpet av den løpende tiårs-perioden eller fra tre år etter at landet ikke lenger er å anse som et utviklingsland, idet den frist som utløper sist skal anvendes.

(4) Hvis det på det tidspunkt da en erklæring avgitt i henhold til avsnitt (1) eller avsnitt (2) opphører å være gjeldende, finnes en beholdning av eksemplar som er fremstilt under en lisens som er gitt i medhold av bestemmelsene i nærværende tillegg, kan slike eksemplar fremdeles spres inntil beholdningen er uttømt.

(5) Ethvert land som er bundet av bestemmelsene i nærværende akt, og som har deponert en erklæring eller en meddelelse i samsvar med artikkel 31 (1)* vedrørende anvendelsen av nærværende akt på et bestemt territorium hvis situasjon kan anses som likeartet med den i landene nevnt i avsnitt (1), kan med hensyn til dette territorium avgi erklæring som nevnt i avsnitt (1) og meddelelse om fornyelse som nevnt i avsnitt (2). Så lenge denne erklæring eller meddelelse er gjeldende, skal bestemmelsene i nærværende tillegg komme til anvendelse på det territorium som erklæringen eller meddelelsen er avgitt for.

(6) (a) Den omstendighet at et land gjør bruk av en av beføyelsene nevnt i avsnitt (1), berettiger ikke et annet land til å gi verk som har det førstnevnte land som hjemland mindre vern enn det som det er forpliktet til å gi i følge artiklene 1 til 20.

(b) Retten til gjensidighet fastsatt i artikkel 30 (2) (b) annet punktum,* kan ikke før fristen som kommer til anvendelse i henhold til artikkel I (3) er utløpt, utøves med hensyn til verk

* Se noter til Tillegget side 51

som har som hjemland et land som har avgitt erklæring i samsvar med artikkel V (1) (a).

Artikkel II

(1) Ethvert land som har erklært at det vil gjøre bruk av beføyelsen fastsatt i denne artikkel, skal med hensyn til verk som er publisert i trykt form eller i enhver annen likeartet reproduksjonsform, ha rett til å erstatte eneretten til oversettelse fastsatt i artikkel 8 med et system av ikke-eksklusive og uoverdragelige lisenser innvilget av kompetent myndighet på de følgende vilkår og i samsvar med artikkel IV.

(2) (a) Hvis et verk ved utløpet av et tidsrom på tre år eller et lengre tidsrom fastsatt ved lovgivning i vedkommende land, regnet fra den første publikasjon av verket, ikke av den som har oversettelsesretten eller med dennes samtykke er blitt publisert i oversettelse til et språk som er i alminnelig bruk i vedkommende land, skal, med forbehold for avsnitt (3), enhver undersått i dette land kunne oppnå lisens til å lage en oversettelse av verket til det nevnte språk og publisere denne oversettelsen i trykt form eller i enhver annen likeartet reproduksjonsform.

(b) Lisens kan også innvilges i medhold av denne artikkel dersom alle utgaver av den oversettelse som er publisert på vedkommende språk er utsolgt.

(3) (a) Med hensyn til oversettelser til et språk som ikke er i alminnelig bruk i ett eller flere utviklede land som er medlem av unionen, skal et tidsrom på ett år settes i stedet for treårs-perioden nevnt i avsnitt (2) (a).

(b) Ethvert land nevnt i avsnitt (1) kan etter enstemmig overenskomst med de utviklede land som er medlemmer av Unionen, og i hvilke samme språk er i alminnelig bruk, med hensyn til oversettelser til dette språk erstatte treårs-perioden nevnt i avsnitt (2) (a) med en kortere frist som fastsettes i overenskomsten, men denne frist kan ikke være kortere enn ett år. Dog

kan bestemmelsene i foregående punktum ikke anvendes når vedkommende språk er engelsk, fransk eller spansk. Enhver overenskomst av denne art skal meddeles Generaldirektøren av de regjeringer som har inngått den.

(4) (a) Ingen lisens omtalt i denne artikkel kan gis før utløpet av en ytterligere frist på henholdsvis seks måneder dersom lisensen kan oppnås etter utløpet av en treårs-periode, og ni måneder dersom den kan oppnås etter utløpet av en ettårs-periode, regnet

- i) fra den dag da rekvirenten oppfyller de formaliteter som er fastsatt i artikkel IV (1), eller,
- ii) hvis navnet eller adressen til innehaveren av oversettelsesretten ikke er kjent, fra den dag da rekvirenten som fastsatt i artikkel IV (2) foretar forsendelse av gjenparter av søknaden som han har inngitt til den myndighet som er kompetent til å innvilge lisens.

(b) Hvis en oversettelse til det språk som søknaden gjelder innenfor seks- eller nitemåneders-fristen publiseres av innehaveren av oversettelsesretten eller med dennes samtykke, skal ingen lisens i medhold av denne artikkel gis.

(5) Lisenser som nevnt i denne artikkel kan bare innvilges for bruk i skoler, høyskoler eller forskning.

(6) Hvis en oversettelse av et verk publiseres av innehaveren av oversettelsesretten eller med hans samtykke til en pris som står i rimelig forhold til det som er vanlig i vedkommende land for tilsvarende verk, opphører enhver lisens som er gitt i medhold av denne artikkel, såfremt oversettelsen er til samme språk og dens innhold i det vesentlige er det samme som i den oversettelsen som er publisert i medhold av lisensen. De eksemplar som allerede var fremstilt da lisensen opphørte kan fortsatt spres inntil beholdningen er uttømt.

(7) For verk som i hovedsak består av illustrasjoner, kan en lisens til å lage og publisere en oversettelse og reprodusere og publisere illustrasjonene, ikke gis med mindre også betingelsene i artikkel III er oppfylt.

(8) Ingen lisens kan gis i medhold av denne artikkel når opphavsmannen har trukket alle eksemplar av verket tilbake fra handelen.

(9) (a) Lisens til å lage en oversettelse av et verk som er blitt publisert i trykt form eller i enhver annen likeartet reproduksjonsform, kan også gis til kringkastingsforetak som har sitt hovedsete i et land som nevnt i avsnitt (1) på grunnlag av søknad inn-gitt av nevnte foretak til den kompetente myndighet i vedkommende land, under forutsetning av at samtlige av følgende vilkår er oppfylt:

- i) oversettelsen foretas fra et eksemplar som er fremstilt og ervervet i samsvar med lovgivningen i vedkommende land;
- ii) oversettelsen kan brukes bare i sendinger som er bestemt for undervisning eller for sendinger av opplysninger av vitenskapelig eller teknisk karakter bestemt for eksperter innenfor et bestemt fag;
- iii) oversettelsen brukes utelukkende til formål angitt i punkt ii) i sendinger som skjer lovlig og er bestemt for mottagere på vedkommende lands territorium, herunder sendinger som skjer ved hjelp av lyd- eller billedopptak som er fremstilt lovlig og utelukkende for slike sendinger;
- iv) all utnyttelse av oversettelsen er uten ethvert fortjenesteøymed.

(b) Lyd- og billedopptak av en oversettelse som er laget av et kringkastingsforetak i henhold til en lisens gitt i medhold av dette avsnitt, kan for de formål og på vilkår som er angitt i litra (a) og med vedkommende foretaks samtykke, også brukes av ethvert annet kringkastingsforetak som har sitt hovedsete i det land hvis kompetente myndighet innvilget vedkommende lisens.

(c) Forutsatt at alle kriterier og vilkår fastsatt i litra a) oppfylles, kan lisens også gis til et kringkastingsforetak til å oversette enhver tekst som inngår i et audiovisuelt opptak som er laget og publisert utelukkende med henblikk på bruk i skoler og høyskoler.

(d) Med forbehold for litra (a) til (c) skal reglene i de foregående avsnitt anvendes for så vidt gjelder innvilgelse og utøvelse av enhver lisens som gis i medhold av dette avsnitt.

Artikkel III

(1) Ethvert land som har erklært at det vil gjøre bruk av beføyelsen fastsatt i denne artikkel, skal ha rett til å erstatte eneretten til reproduksjon fastsatt i artikkel 9 med et system av ikke-eksklusive og uoverdragelige lisenser, som innvilges av kompetent myndighet på de følgende vilkår og i samsvar med artikkel IV.

(2) (a) Hvis det for så vidt angår et verk som denne artikkel i henhold til avsnitt (7) er anvendelig på, ved utløpet av

- i) tidsrommet fastsatt i avsnitt (3) regnet fra første publisering av en bestemt utgave av verket, eller
- ii) et lengre tidsrom fastsatt ved lovgivningen i et land som nevnt i avsnitt (1), regnet fra samme tidspunkt,

ikke av innehaveren av eksemplarframstillingsretten eller med hans samtykke har vært bragt eksemplar av denne utgave i handelen i vedkommende land for å imøtekomme det almene publikums eller skole- og høyskoleundervisningens behov og til en pris som står i rimelig forhold til den som er vanlig i vedkommende land for tilsvarende verk, kan enhver undersøkt av dette land få en lisens til for bruk i skole- og høyskoleundervisning å fremstille og publisere en slik utgave til slik pris eller en lavere pris.

(b) Lisens til fremstilling og publisering av en utgave som har vært spredt slik beskrevet i litra (a) kan likeledes gis på de vilkår som er fastsatt i denne artikkel, dersom det etter utløpet av det relevante tidsrom i en periode på seks måneder ikke har vært godkjente eksemplar av denne utgave i handelen i ved-

kommende land til å imøtekomme det almene publikums eller skole- og høyskoleundervisningens behov og til en pris som står i rimelig forhold til den som forlanges i vedkommende land for tilsvarende verk.

(3) Tidsrommet som avsnitt (2) (a) i viser til, skal være fem år. Dog skal det

- i) for verk som omhandler de eksakte vitenskaper, naturvitenskapene og teknologien, være tre år;
- ii) for verk som hører til fantasiens område, så som romaner, poesi, dramatiske verk og musikkverk samt for kunstbøker, være syv år.

(4) (a) I tilfelle hvor en lisens kan oppnås etter utløpet av en treårs-periode, skal lisens ikke gis i kraft av denne artikkel før utløpet av en frist på seks måneder

- i) regnet fra den dag da rekvirenten oppfyller formalitetene fastsatt i artikkel IV (1);
- ii) eller, hvis navnet eller adressen til innehaveren av eksemplarforestillingsretten er ukjent, regnet fra tidspunktet da rekvirenten som fastsatt i artikkel IV (2) foretar forsendelse av gjenparter av søknaden som han har inngitt til den myndighet som har kompetanse til å gi lisens.

(b) I de andre tilfellene og så fremt artikkel IV (2) kommer til anvendelse, kan lisens ikke innvilges før utløpet av en tremåneders-frist regnet fra forsendelsen av gjenpartene av søknaden.

(c) Hvis det i løpet av fristen på seks eller tre måneder angitt i litra (a) og (b) har funnet sted spredning som beskrevet i avsnitt (2) (a), skal ingen lisens gis i kraft av denne artikkel.

(d) Ingen lisens kan gis dersom opphavsmannen har trukket tilbake fra omsetning alle eksemplar av den utgaven som lisensen til eksemplarforestilling og publisering er søkt for.

(5) Lisens til å fremstille eksemplar av og publisere en oversettelse av et verk skal ikke gis i medhold av denne artikkel i følgende tilfelle:

-
- i) når den oversettelse det gjelder ikke har vært publisert av innehaveren av oversettelsesretten eller med hans samtykke, eller
 - ii) når oversettelsen ikke er til et språk som er i alminnelig bruk i det land der det er søkt om lisens.

(6) Hvis eksemplar av en utgave av et verk av innehaveren av retten til eksemplarfremstilling eller med hans samtykke bringes i handelen i land som nevnt i avsnitt (1) for å imøtekomme det almene publikums eller skole- og høyskoleundervisningens behov, til en pris som står i rimelig forhold til den som i nevnte land er vanlig for tilsvarende verk, opphører enhver lisens som er gitt i medhold av denne artikkel, såfremt denne utgave er på samme språk og dens innhold i det vesentlige er det samme som innholdet av utgaven som er publisert i medhold av lisensen. De eksemplar som allerede var fremstilt da lisensen opphørte, kan fortsatt spres inntil beholdningen er uttømt.

(7) (a) Med forbehold for litra (b), er de verk som denne artikkel kan anvendes på, bare verk som er publisert i trykt form eller en likeartet form for eksemplarfremstilling.

(b) Denne artikkel kommer likeledes til anvendelse på lyd- og billedreproduksjoner av lovlig foretatte lyd- og billedopptak for så vidt de utgjør eller innbefatter vernede verk, liksom på oversettelser av tekster som inngår i dem til et språk som er i alminnelig bruk i det land som lisensen søkes for, forutsatt at lyd- og billedinnspillene var laget og publisert utelukkende med henblikk på bruk i skoler og høyskolebruk.

Artikkel IV

(1) Lisens som nevnt i artikkel II eller artikkel III kan bare gis dersom rekvirenten, i samsvar med de regler som gjelder i vedkommende land, godtgjør enten at han har forespurt innehaveren av retten om samtykke til å lage en oversettelse henholdsvis å reprodusere og publisere en utgave og ikke har kunnet oppnå hans samtykke, eller at han ikke har kunnet komme i forbindel-

se med ham til tross for at han har gjort det som med rimelighet kan kreves av ham for å oppnå dette. Samtidig som han retter denne forespørsel til innehaveren av retten, skal rekvisenten underrette ethvert nasjonalt eller internasjonalt informasjons-senter som nevnt i avsnitt (2).

(2) Hvis innehaveren av retten ikke kan finnes, skal den som søker lisens, ved rekommandert luftpost sende gjenparter av søknaden som han har innlevert til den myndighet som er kompetent til å innvilge lisensen, til den forlegger hvis navn forefinnes på verket, samt til ethvert nasjonalt eller internasjonalt informasjons-senter som i en meddelelse herom deponert hos Generaldirektøren måtte være utpekt av regjeringen i det land hvor forleggeren antas å ha hovedsetet for sin virksomhet.

(3) Opphavsmannens navn skal være angitt på alle eksemplarer av den oversettelse eller reproduksjon som er publisert under en lisens gitt i medhold av artikkel II eller artikkel III. Verkets tittel skal finnes på alle disse eksemplarer. Hvis det gjelder en oversettelse, skal verkets originaltittel i alle fall fremgå av alle de nevnte eksemplarer.

(4) (a) Lisens gitt i medhold av artikkel II eller III omfatter ikke utførsel av eksemplarer og gjelder ikke for annet enn publisering av oversettelsen henholdsvis reproduksjonen innenfor det lands territorium der det har vært søkt om lisens.

(b) For så vidt angår litra (a) skal som utførsel anses forsendelse av eksemplarer fra et territorium til det land som for dette territoriums vedkommende har avgitt en erklæring i henhold til artikkel I (5).

(c) Når et statlig organ eller annen offentlig myndighet i et land som i henhold til II har gitt en lisens til å lage en oversettelse til et annet språk enn engelsk, fransk eller spansk, sender eksemplarer av den oversettelse som er publisert i medhold av en slik lisens, til et annet land, skal en slik forsendelse ikke anses som en utførsel etter litra (a), såfremt alle følgende vilkår er oppfylt:

-
- i) mottagerne er enkeltpersoner som er undersåtter av det land hvis kompetente myndighet har gitt lisensen, eller organisasjoner av slike undersåtter;
 - ii) eksemplarene anvendes ikke til annet enn bruk i skoler, høyskoler eller forskning;
 - iii) forsendelsen av eksemplarene og den etterfølgende spredning av dem til mottagerne er uten ethvert fortjenesteøye-med; og
 - iv) det land som eksemplarene er blitt sendt til, har inngått en avtale med det land hvis kompetente myndighet har innvilget lisensen, om å tillate mottagelsen eller spredningen eller begge handlinger, og regjeringen i sistnevnte land har meddelt Generaldirektøren avtalen.

(5) Ethvert eksemplar som er publisert under en lisens gitt i henhold til artikkel II eller artikkel III skal inneholde en opplysning på vedkommende språk om at eksemplaret er gjenstand for spredning bare i det land eller på det territorium som lisensen gjelder for.

(6) (a) Egnede forholdsregler skal treffes på det nasjonale plan for å sikre

- i) at lisensen inneholder bestemmelser til fordel for innehaveren av oversettelsesretten eller av reproduksjonsretten om et rimelig vederlag som samsvarer med nivået for vederlag som normalt betales for lisenser som forhandles fritt mellom partene i de to land det gjelder; og
- ii) betaling og overførsel av vederlaget; hvis det foreligger en nasjonal valutaregulering, skal den kompetente myndighet gjøre sitt ytterste for gjennom internasjonale mekanismer å sikre overføring av vederlaget i internasjonalt konvertibel valuta eller tilsvarende.

(b) Egnede forholdsregler skal treffes innenfor rammen av nasjonal lovgivning for å sikre en korrekt oversettelse av verket henholdsvis en nøyaktig reproduksjon av den utgaven det gjelder.

Artikkel V

(1) (a) Ethvert land som har rett til å erklære at det vil gjøre bruk av den i artikkel II fastsatte beføyelse, kan, når det ratifiserer eller tiltrer denne akt, istedenfor å avgi en slik erklæring,

- i) hvis det er et land som artikkel 30 (2) (a)* kommer til anvendelse på, avgi en erklæring i henhold til denne bestemmelse for så vidt gjelder oversettelsesretten;
- ii) hvis det er et land som artikkel 30 (2) (a)* ikke kommer til anvendelse på og selv om det ikke er et land som står utenfor Unionen, avgi en erklæring som fastsatt i artikkel 30 (2) (b) første punktum*.

(b) For et land som ikke lenger er å anse som et utviklingsland som nevnt i artikkel I (1), forblir en erklæring som er avgitt i samsvar med dette avsnitt gjeldende inntil den dag da fristen som kommer til anvendelse i henhold til artikkel I (3) utløper.

(c) Et land som har avgitt en erklæring i henhold til dette avsnitt kan ikke senere, selv om det trekker tilbake denne erklæring, gjøre bruk av beføyelsen fastsatt i artikkel II.

(2) Med forbehold for avsnitt (3), kan intet land som har gjort gjeldende beføyelsen fastsatt i artikkel II senere avgi en erklæring i henhold til avsnitt (1).

(3) Ethvert land som ikke lenger er å anse som et utviklingsland som nevnt i artikkel I (1), kan, senest to år innen utløpet av den frist som kommer til anvendelse i henhold til artikkel I (3) avgi erklæring i samsvar med artikkel 30 (2) (b) første punktum,* uten hensyn til at det ikke er tale om et land som står utenfor Unionen. Denne erklæring skal få virkning fra den dag da fristen som kommer til anvendelse i henhold til artikkel I (3) utløper.

* Se noter til Tillegget side 51.

Artikkel VI

(1) Ethvert av Unionens medlemsland kan, fra denne akts dato og på et hvilket som helst tidspunkt før det blir bundet av artiklene 1 til 21 og av dette tillegg, erklære:

- i) at det dersom det er et land som, hvis det var bundet av artiklene 1 til 21 og av dette tillegg, ville ha rett til å gjøre bruk av beføyelsen nevnt i artikkel I (1), vil anvende bestemmelsene i artikkel II eller artikkel III eller begge på verk hvis hjemland er et land som i henhold til punkt ii) nedenfor vil godta anvendelsen av disse artikler på slike verk eller som er bundet av artiklene 1 til 21 og av dette tillegg; en slik erklæring kan vise til artikkel V istedenfor til artikkel II;
- ii) at det godtar anvendelsen av dette tillegg på verk som det er hjemland for, av land som har avgitt en erklæring i medhold av punkt i) ovenfor eller en meddelelse i medhold av artikkel I.

(2) Enhver erklæring i henhold til avsnitt (1) skal avgis skriftlig og deponeres hos Generaldirektøren. Den får virkning fra deponeringsdagen.

Noter til Tillegget

Artikkel 28

(1) (a) Ethvert unionsland som har undertegnet nærværende akt kan ratifisere den eller, dersom det ikke har undertegnet den, tiltre den. Ratifikasjons- eller tiltredelsesdokumentene deponeres hos Generaldirektøren.

(b) Ethvert unionsland kan i sitt ratifikasjons- eller tiltredelsesdokument erklære at ratifikasjonen eller tiltredelsen ikke skal gjelde artiklene 1 til 21 og Tillegget, dog kan landet, dersom det allerede har avgitt en erklæring i henhold til artikkel VI (1) i Tillegget, i det nevnte dokument bare erklære at en ratifikasjon eller tiltredelse ikke gjelder artiklene 1 til 20.

(c) Ethvert unionsland som i samsvar med litra (b) har holdt utenfor virkningen av sin ratifikasjon eller tiltredelse de bestemmelser som er omhandlet i nevnte underavsnitt, kan, på et hvilket som helst senere tidspunkt, erklære at det utvider virkningen av sin ratifikasjon eller tiltredelse til å omfatte disse bestemmelser. En slik erklæring skal deponeres hos Generaldirektøren.

(2) (a) Artiklene 1 til 21 og Tillegget trer i kraft tre måneder etter at de følgende vilkår er oppfylt:

- i) minst fem unionsland har ratifisert eller tiltrådt denne akt uten å avgi erklæring etter avsnitt (1) (b),
- ii) Amerikas Forente Stater, Frankrike, Spania og Storbritannia er blitt bundet av Verdenskonvensjonen om opphavsrett som revidert i Paris 24. juli 1971.

(b) Ikrafttreddelsen omtalt i litra (a) har virkning for unionsland som minst tre måneder før nevnte ikrafttredelse har deponert ratifikasjons- eller tiltredelsesdokumenter som ikke inneholder en erklæring i henhold til avsnitt (1) (b).

(c) For ethvert unionsland som litra (b) ikke kommer til anvendelse på og som ratifiserer eller tiltrer nærværende akt uten å avgi erklæring etter avsnitt (1) (b), trer artiklene 1 til 21 og Tillegget i kraft tre måneder etter den dag da Generaldirektøren har kunngjort deponeringen av vedkommende ratifikasjons- eller tiltredelsesdokument, hvis ikke en senere dag er angitt i det deponerte dokument. I sistnevnte tilfelle trer artiklene 1 til 21 og Tillegget i kraft overfor dette land på den slik angitte dag.

(d) Bestemmelsen i litra (a) til (c) berører ikke anvendelsen av artikkel VI i Tillegget.

(3) ...

Artikkel 30

(1) ...

(2) (a) Ethvert unionsland som ratifiserer eller tiltrer nærværende akt, kan, med forbehold for artikkel V (2) i Tillegget, opprettholde reservasjoner som det tidligere har tatt, forutsatt at landet avgir erklæring om dette ved deponeringen av sitt ratifikasjons- eller tiltredelsesdokument.

(b) Ethvert land utenfor Unionen kan ved tiltredelsen til nærværende Konvensjon og med forbehold for artikkel V (2) i Tillegget, erklære at det har til hensikt i hvert fall midlertidig å erstatte nærværende akts artikkel 8 om oversettelsesretten med bestemmelsene i artikkel 5 i Unionens Konvensjon av 1886 som komplettert i Paris i 1896, forutsatt at bestemmelsene ikke omhandler annet enn oversettelse til et språk som er i alminnelig bruk i dette land. Med forbehold for artikkel I (6) (b) i Tillegget, kan ethvert land hva angår retten til oversettelse av verk som har som hjemland et land som gjør bruk av en slik reservasjon, gi et vern som svarer til det som gis i sistnevnte land.

(c) Ethvert land kan når som helst trekke tilbake slike reservasjoner ved en meddelelse rettet til Generaldirektøren.

Artikkel 31

(1) Ethvert land kan i sitt ratifikasjons- eller tiltredelsesdokument erklære eller på et hvilket som helst senere tidspunkt ved skriftlig melding til Generaldirektøren meddele at nærværende konvensjon får anvendelse på samtlige eller noen av de territorier utpekt i erklæringen eller meddelelsen, hvis utenlandsrelasjoner landet har ansvaret for.

(2) Ethvert land som har avgitt en slik erklæring eller gitt en slik meddelelse kan på et hvilket som helst tidspunkt meddele Generaldirektøren at nærværende konvensjon skal opphøre å være anvendelig for samtlige eller noen av disse territorier.

(3) (a) Enhver erklæring avgitt i henhold til avsnitt (1) får virkning fra samme dato som ratifikasjonen eller tiltredelsen etter det dokument som den inngår i, og enhver meddelelse som er avgitt i henhold til nevnte avsnitt får virkning fra tre måneder etter at Generaldirektøren har gitt underretning om den.

(b) Enhver meddelelse som er gitt i henhold til avsnitt (2) får virkning fra tolv måneder etter at den er mottatt av Generaldirektøren.

(4) ...

DEL 2

**Bernkonvensjonen
om vern av litterære og
kunstneriske verk**

*slik revidert i Brussel den 26. juni 1948 (den materielle del
artikkel 1 – 20) (Brusselteksten).*

Innholdsfortegnelse*
for
den reviderte Bernkonvensjonen om vern av
litterære og kunstneriske verk, undertegnet i Brussel den
26. juni 1948

Artikkel 1:	Etablering av en union
Artikkel 2:	Vernede verk (1) «Litterære og kunstneriske verk» (2) Bearbeidelser (3) Samleverk (4) Plikt til å verne; rettighetshavere (5) Verk av brukskunst og industrielle mønstre og modeller
Artikkel 2 bis:	Adgang til å begrense vernet for visse verk (1) Visse taler (2) Gjengivelse i pressen av visse foredrag og taler (3) Retten til å sammenstille slike verk i samleverk
Artikkel 3:	(Opphevet)
Artikkel 4:	Garanterte rettigheter; kriterier for vern (1) Nasjonal behandling (2) Forbud mot krav om å iakttatte formaliteter (3) «Hjemland»; verk som er «publisert samtidig» (4) «Publiserte verk» (5) «Hjemland» for ikke-publiserte verk, for verk av byggekunst og for visse verk av grafisk eller tredimensjonal kunst
Artikkel 5:	Vern for undersåtter av unionsland som først publiserer sine verk i et annet unionsland
Artikkel 6:	Vern for verk av opphavsmenn som ikke er undersåtter av noe unionsland (1) Verk publisert første gang i et unionsland (2) Adgang til å begrense vernet i landet der den første publisering fant sted og i andre land (3) Ikke tilbakevirkning (4) Underretning

*Denne innholdsfortegnelse er utarbeidet av oversetteren.

Artikkel 6 bis:	Ideelle rettigheter (1) Rett til å gjelde som opphavsmann; rett til å motsette seg visse endringer og andre krenkelser av verket (2) Etter opphavsmannens død (3) Rettslige midler
Artikkel 7:	Vernetiden (1) Alment (2) Lengre vernetid, lovvalg (3) For kinematografiske verk, for fotografiske verk og lignende og for verk av brukskunst (4) For anonyme og pseudonyme verk (5) For posthume verk (6) Beregning av vernetid
Artikkel 7 bis:	Vernetiden for fellesverk
Artikkel 8:	Oversettelsesretten
Artikkel 9:	Rettigheter til reproduksjon (1) Reproduksjon av verk som er publisert i aviser eller tidsskrifter (2) Begrensning ved gjengivelse i pressen av aktualitetsartikler (3) Unntak for dagsnyheter og blandede notiser
Artikkel 10:	Fri bruk i visse tilfeller (1) Sitater (2) Bruk i publikasjoner bestemt for undervisning og visse andre publikasjoner (3) Angivelse av kilde og opphavsmannens navn
Artikkel 10 bis:	Bruk av verk i aktualitetsreportasjer
Artikkel 11:	Rettigheter til dramatiske verk og musikkverk (1) Retten til offentlig oppføring og fremføring og til overføring til almenheten av oppføring eller fremføring (2) Oversettelser (3) Ikke nødvendig å ta forbehold om rettighetene i forbindelse med publisering

Artikkel 11 bis:	<p>Retten til radioutsendelse og beslektede rettigheter</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) Radioutsendelse og annen trådløs utsendelse; overføring til almenheten gjennom tråd eller trådløst av radiosendte verk; overføring til almenheten ved hjelp av høyttaler eller enhver annen tilsvarende innretning av radiosendte verk (2) Tvangslisenser (3) Opptak; efemere opptak
Artikkel 11 ter:	Retten til offentlig opplesning av litterære verk
Artikkel 12:	Retten til å bearbeide, arrangere og på andre måter å omforme et verk
Artikkel 13:	<p>Retten til opptak av musikkverk</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) Retten til innspilling av musikkverk og til offentlig fremføring av slike opptak (2) Tvangslisenser (3) Overgangsbestemmelser (4) Beslagleggelse ved utførsel av eksemplar fremstilt uten samtykke av opphavsmannen
Artikkel 14:	<p>Filmrettigheter og rettigheter i kinematografiske verk</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) Bearbeidelse og gjengivelse av verk gjennom kinematografi, samt spredning, offentlig oppføring og fremføring av således bearbeidede eller gjengitte verk (2) Kinematografiske verk vernet som originalverk (3) Bearbeidelser av kinematografiske frembringelser (4) Kinematografiske bearbeidelser er ikke omfattet av artikkel 13 (2) (5) Gjengivelser og produksjoner som er blitt til ved en fremgangsmåte som er analog med kinematografi
Artikkel 14 bis:	<p>«Følgerett» i kunstverk og manuskript</p> <ol style="list-style-type: none"> (1) Rett til å være medinteressent i salg (2) Vilkår og gjensidighet (3) Fremgangsmåte

Artikkel 15:	Rett til å håndheve de vernede rettigheter (1) Når opphavsmannens navn er angitt eller når et pseudonym ikke etterlater noen tvil med hensyn til opphavsmannens identitet (2) For anonyme og pseudonyme verk
Artikkel 16:	Ettergjorte verk (1) Beslagleggelse (2) Beslagleggelse ved innførsel (3) Lovvalg
Artikkel 17:	Adgang til å kontrollere spredning, oppføring eller utstilling av verk
Artikkel 18:	Verk som er til på tidspunktet for konvensjonens ikrafttredelse (1) Kan være vernet når vernetiden i verkets hjemland ennå ikke er utløpt (2) Kan ikke være vernet når verket allerede har falt i det fri i det land der vern kreves (3) Anvendelse av disse prinsipper (4) Særlige tilfelle
Artikkel 19:	Vern som er mer vidtgående enn det som følger av konvensjonen
Artikkel 20:	Særavtaler mellom unionsland

Den reviderte Bernkonvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk, undertegnet i Brussel den 26. juni 1948.

Den materielle del.

Bernkonvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk av 9. september 1886, komplettert i Paris den 4. mai 1896, revidert i Berlin den 13. november 1908, komplettert i Bern den 20. mars 1914, revidert i Roma den 2. juni 1928 og revidert i Brussel den 26. juni 1948.

Artikkel 1

De land som nærværende konvensjon gjelder for, danner en union til vern av opphavsmenns rettigheter til sine litterære og kunstneriske verk.

Artikkel 2

(1) Betegnelsene «litterære og kunstneriske verk» omfatter alle frembringelser på det litterære, vitenskapelige og kunstneriske område, uansett uttryksmåte og -form, så som: bøker, brosjyrer og andre skrifter; foredrag, taler, prekener og andre verk av samme art; dramatiske eller musikkdramatiske verk; koreografiske verk og pantomimer, hvis iscenesettelse er fiksert ved skrift eller på annen måte; musikkkomposisjoner med eller uten ord; kinematografiske verk og verk frembragt på en måte som er analog med kinematografi; verk av tegnekunst, malerkunst, byggekunst, skulptur, gravyr og litografi; fotografiske verk og verk frembragt på en måte som er analog med fotografi; verk av brukskunst; illustrasjoner, geografiske kart; plantegninger, skisser og tredimensjonale arbeider vedrørende geografi, topografi, byggekunst eller vitenskap.

(2) På samme måte som originalverk vernes, uten at de rettigheter som tilkommer originalverkets opphavsmenn derved innskrenkes, oversettelser, bearbeidelser, musikkarrangementer

og andre gjengivelser i endret skikkelse av et litterært eller kunstnerisk verk. Det er dog forbeholdt unionslandenes lovgivning å fastsette hvilket vern som skal tilstås oversettelser av offisielle tekster på lovgivningens, forvaltningens og rettspleiens område.

(3) Samlinger av litterære eller kunstneriske verk, så som leksika og antologier, som med hensyn til utvalget eller ordningen av stoffet utgjør intellektuelle frembringelser, vernes som sådanne, uten at dette innskrenker de rettigheter som tilkommer opphavsmennene til de enkelte verk som inngår i samlingene.

(4) De ovenfor nevnte verk nyter vern i alle unionslandene. Vernet gjelder til fordel for opphavsmannen og hans rettsetterfølgere.

(5) Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning å fastlegge anvendelsesområdet for lovgivning om verk av brukskunst og industrielle mønstre og modeller, såvel som vilkårene for vern av disse verk, mønstre og modeller. For verk som i hjemlandet vernes utelukkende som mønstre og modeller, kan i de andre unionsland bare kreves slikt vern som i disse land gis for mønstre og modeller.

Artikkel 2 bis

(1) Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning helt eller delvis å unnta politiske taler og taler under rettsforhandlinger fra det vern som omhandles i foregående artikkel.

(2) Det er likeledes forbeholdt unionslandenes lovgivning å fastsette på hvilke betingelser foredrag, taler, preker og andre verk av samme art skal kunne gjengis i pressen.

(3) Opphavsmannen skal likevel alene ha retten til å foranstalte samlinger av sine verk av den art som er nevnt i de foregående avsnitt.

(Artikkel 3 opphevet.)

Artikkel 4

(1) Opphavsmenn som er undersåtter av et av unionslandene, nyter i de land som ikke er verkets hjemland, for sine verk, enten de ikke er publisert eller de er publisert første gang i et unionsland, de rettigheter som de respektive lovgivninger nå eller i fremtiden innrømmer de egne undersåtter, og dessuten de rettigheter som nærværende konvensjon særskilt innrømmer.

(2) Nytelsen og utøvelsen av disse rettigheter er ikke betinget av at noen formalitet iakttas og er uavhengig av om verket har vern i sitt hjemland. Der ikke annet er fastsatt i nærværende konvensjon, bestemmes rekkevidden av vernet samt de rettslige midler opphavsmannen tilsikres for å kunne verne om sine rettigheter, utelukkende av lovgivningen i det land der vern kreves.

(3) Som verkets hjemland anses: for publiserte verk, landet der den første publisering skjedde, selv om det gjelder verk som er publisert samtidig i flere unionsland som har samme vernetid. Hvis det gjelder verk som er publisert samtidig i flere unionsland med forskjellig vernetid, anses som hjemland det av dem som har den korteste vernetid. For verk publisert samtidig i et land utenfor unionen og i et unionsland er det dette siste land alene som regnes som hjemland. Som publisert samtidig i flere land anses ethvert verk som er utkommet i to eller flere land innenfor trede dager fra dets første publisering.

(4) Med «publiserte verk» skal i artiklene 4, 5 og 6 forstås verk som er utgitt, uansett måten eksemplarene er fremstilt på, forutsatt at disse er gjort tilgjengelige for almenheten i tilstrekkelig antall. Oppføring av et dramatisk eller musikkdramatisk verk eller fremføring av et kinematografisk verk, fremføring av et musikkverk, offentlig opplesning av et litterært verk, overføring eller radioutsendelse av litterære eller kunstneriske verk, utstilling av et kunstverk og reising av et byggverk anses ikke som publisering.

(5) Som hjemland for ikke-publiserte verk anses det land som

opphavsmannen tilhører. Som hjemland for verk av byggekunst eller verk av grafisk eller tredimensjonal kunst som er inkorporert i en fast eiendom anses dog det unionsland der verket er blitt reist eller inkorporert i en fast eiendom.

Artikkel 5

Undersåtter av et av unionslandene, som først publiserer sine verk i et annet unionsland, har i dette siste land samme rettigheter som dets egne opphavsmenn.

Artikkel 6

(1) Opphavsmenn som ikke er undersåtter av noe unionsland og som første gang publiserer sine verk i et unionsland, nyter i dette land samme rettigheter som dets egne opphavsmenn, og i de andre unionsland de rettigheter som nærværende konvensjon innrømmer.

(2) Hvis et land utenfor unionen ikke gir tilstrekkelig vern for verk av opphavsmenn som er undersåtter av et unionsland, kan dog dette land begrense vernet for verk hvis opphavsmenn på tidspunktet for verkenes første publisering er undersåtter av det annet land og ikke er fast bosatt i noe unionsland. Hvis det land der den første publisering fant sted gjør bruk av denne adgang, er de øvrige unionsland ikke forpliktet til å innrømme de verk som gis slik særbehandling, mer vidtgående vern enn det de får i det land der den første publisering fant sted.

(3) Begrensning av vernet i medhold av foregående avsnitt må ikke føre til innskrenkning av de rettigheter som en opphavsmann har ervervet for et verk som er publisert i et unionsland før begrensningen ble satt i kraft.

(4) Unionsland som i medhold av nærværende artikkel begrenser opphavsrettslig vern, skal underrette Den sveitsiske forbundsregjering om dette ved en skriftlig erklæring som skal utpeke de land overfor hvilket vernet begrenses, og angi de begrensninger som gjøres i rettighetene til opphavsmenn som er

undersåtter av vedkommende land. Den sveitsiske forbundsregjering skal straks underrette alle unionsland om forholdet.

Artikkel 6 bis

(1) Uavhengig av opphavsmannens økonomiske rettigheter, og selv etter overdragelse av disse, beholder opphavsmannen i hele sin levetid retten til å gjelde som opphavsmann til verket, og til å motsette seg enhver forvanskning, beskjæring eller annen endring av verket og enhver annen krenkelse av det, som kan skade hans ære eller anseelse.

(2) I den utstrekning den nasjonale lovgivning i unionslandene tillater, skal de rettigheter som tilstår opphavsmannen i henhold til avsnitt (1) foran, etter hans død bestå iallfall inntil de økonomiske rettigheter er opphørt og utøves av de personer eller institusjoner som denne lovgivning utpeker. Det er forbeholdt unionslandenes nasjonale lovgivning å fastsette vilkårene for utøvelsen av de rettigheter som omhandles i dette avsnitt.

(3) De rettslige midler som skal kunne anvendes til vern for de rettigheter som anerkjennes i nærværende artikkel, bestemmes av lovgivningen i det land der vern kreves.

Artikkel 7

(1) Varigheten av det vern som nærværende konvensjon innrømmer, omfatter opphavsmannens levetid og femti år etter hans død.

(2) Dog skal i de tilfelle der et eller flere unionsland innrømmer en lengre vernetid enn den som er fastsatt i avsnitt (1), vernetiden bestemmes av loven i det land der vern kreves, men den kan ikke være lengre enn den vernetid som gjelder i verkets hjemland.

(3) For kinematografiske verk, fotografiske verk, verk som er frembragt på annen måte som er analog med kinematografi eller fotografi, og for verk av brukskunst, bestemmes vernetiden av loven i det land der vern kreves, men den kan ikke være leng-

re enn den vernetid som gjelder i verkets hjemland.

(4) For anonyme og pseudonyme verk er vernetiden femti år regnet fra publiseringen. Hvis imidlertid det av opphavsmannen brukte pseudonym ikke etterlater noen tvil om hans identitet, er vernetiden som fastsatt i avsnitt (1). Hvis opphavsmannen til et anonymt eller pseudonymt verk avslører sin identitet innenfor det ovenfor nevnte tidsrom, gjelder den vernetid som er fastsatt i avsnitt (1).

(5) For posthume verk som ikke går inn under de kategorier verk som er nevnt i avsnitt (3) og (4), opphører vernetiden til fordel for arvingene og andre rettsetterfølgere femti år etter opphavsmannens død.

(6) Vernetiden etter opphavsmannens død og de vernetider som er fastsatt i avsnitt (3), (4) og (5) foran, begynner å løpe fra opphavsmannens død respektive fra publiseringen, men vernetidenes lengde beregnes først fra 1. januar i det år som følger etter den begivenhet som bevirker at nevnte vernetider begynner å løpe.

Artikkel 7 bis

Varigheten av opphavsrett som tilkommer medarbeidere i et verk i fellesskap, beregnes etter dødsdatoen for den lengstlevende av medarbeiderne.

Artikkel 8

Opphavsmenn til litterære og kunstneriske verk som vernes etter nærværende konvensjon, nyter i hele den tid deres rettigheter til originalverket består, enerett til å oversette eller la oversette sine verk.

Artikkel 9

(1) Føljetongromaner, noveller og alle andre verk, de være seg litterære, vitenskapelige eller kunstneriske, uansett emne, som er publisert i aviser eller tidsskrifter i et av unionslandene, må

ikke reproduseres i de andre land uten opphavsmannens samtykke.

(2) Aktualitetsartikler om økonomiske, politiske eller religiøse emner kan gjengis i pressen så fremt gjengivelse ikke uttrykkelig er blitt forbeholdt. Kilden må dog alltid tydelig angis; sanksjoneringen av denne forpliktelse bestemmes av lovgivningen i det land der vern kreves.

(3) Vernet etter nærværende konvensjon gjelder ikke for dagsnyheter og heller ikke for blandede notiser som har karakter av rene pressemeldinger.

Artikkel 10

(1) I alle unionsland er korte sitater fra avis- og tidsskriftartikler lovlige, også i form av presseoversikter.

(2) Det er forbeholdt lovgivningen i unionslandene og eksisterende eller fremtidige særavtaler mellom dem å tillate, i den utstrekning formålet rettferdiggjør det, lån fra litterære eller kunstneriske verk til publikasjoner bestemt for undervisning eller som har vitenskapelig karakter og til samlinger av lesestykker.

(3) Sitat og lån skal være ledsaget av kildeangivelse og av opphavsmannens navn hvis dette er angitt i kilden.

Artikkel 10 bis

Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning å fastsette de vilkår på hvilke det i aktualitetsreportasjer gjennom fotografi, kinematografi eller kringkasting, skal være tillatt å gjøre opptak av, reproducere og gjøre tilgjengelig for almenheten mindre deler av litterære eller kunstneriske verk.

Artikkel 11

(1) Opphavsmenn til dramatiske og musikkdramatiske verk og musikkverk nyter enerett til: 1) offentlig oppføring eller fremføring av sine verk; 2) overføring til almenheten på en hvilken

som helst måte av oppføring eller fremføring av sine verk. Det som her er bestemt gjør dog ingen innskrenkning i bestemmelsene i artiklene 11 bis og 13.

(2) Samme rettigheter tilkommer opphavsmenn til dramatiske og musikkdramatiske verk med hensyn til oversettelse av deres verk i hele den tid deres rettigheter til originalverket består.

(3) For vern etter nærværende artikkel kreves det ikke at opphavsmennene ved publiseringen av sine verk forbyr offentlig oppføring eller fremføring.

Artikkel 11 bis

(1) Opphavsmenn til litterære og kunstneriske verk nyter enerett til: 1) radioutsendelse av sine verk eller overføring av dem til almenheten ved ethvert annet middel som kan overføre trådløst tegn, lyd eller bilder; 2) enhver overføring til almenheten, gjennom tråd eller trådløst, av radiosendte verk, når denne overføring foretas av et annet foretak enn det opprinnelige; 3) overføring til almenheten av radiosendte verk ved hjelp av høyttaler eller enhver annen tilsvarende innretning som kan overføre tegn, lyd eller bilder.

(2) Det er forbeholdt unionslandenes lovgivning å bestemme vilkårene for utøvelse av de rettigheter som omhandles i avsnitt (1) foran, men disse vilkårs virkning skal være strengt begrenset til det land som har fastsatt dem. De kan ikke under noen omstendighet gjøre inngrep i opphavsmannens ideelle rett eller i opphavsmannens rett til å motta et rimelig vederlag, som i mangel av minnelig overenskomst fastsettes av den kompetente myndighet.

(3) Med mindre annet er avtalt, innebærer en tillatelse som er gitt i henhold til avsnitt (1) i denne artikkel, ikke tillatelse til å gjøre opptak av radiosendte verk ved hjelp av innretning som kan fikserer lyd eller bilde. Det er dog forbeholdt unionslandenes lovgivning å fastsette regler om efemere opptak som gjøres av et kringkastingsforetak ved dets egne hjelpemidler og for

dets egne sendinger. Lovgivningen kan tillate bevaring av slike opptak i offentlige arkiv når de har uvanlig dokumentarisk interesse.

Artikkel 11 ter

Opphavsmenn til litterære verk nyter enerett til offentlig opplesning av sine verk.

Artikkel 12

Opphavsmenn til litterære, vitenskapelige eller kunstneriske verk nyter enerett til å bearbeide, arrangere eller på andre måter omforme disse.

Artikkel 13

(1) Opphavsmenn til musikkverk nyter enerett til: 1) opptak av disse verk ved hjelp av innretninger som kan gjengi dem mekanisk; 2) offentlig fremføring ved hjelp av slike innretninger av verk som det er gjort slikt opptak av.

(2) Forbehold og vilkår vedrørende anvendelsen av de rettigheter som er omtalt i avsnitt (1) foran, kan hvert unionsland for sitt eget vedkommende fastsette, men virkningen av enhver begrensning eller betingelse av denne art skal være strengt begrenset til det land som har fastsatt dem, og kan ikke under noen omstendighet gjøre inngrep i opphavsmannens rett til å motta et rimelig vederlag, som i mangel av minnelig overenskomst fastsettes av den kompetente myndighet.

(3) Bestemmelsen i avsnitt (1) i nærværende artikkel har ikke tilbakevirkende kraft og kan følgelig ikke i et unionsland anvendes overfor verk som i vedkommende land lovlig har vært overført til mekaniske innretninger før ikrafttredelsen av den i Berlin 13. november 1908 undertegnede konvensjon eller, dersom det dreier seg om et land som har sluttet seg til unionen etter denne dato eller som slutter seg til den i fremtiden, før slutningsdagen.

(4) Opptak som er gjort i medhold av avsnitt (2) og (3) i nærværende artikkel og som uten tillatelse av de berørte parter innføres til et land der de ikke ville ha vært lovlige, kan beslaglegges der.

Artikkel 14

(1) Opphavsmenn til litterære, vitenskapelige eller kunstneriske verk har enerett til: 1) bearbeidelse og gjengivelse av disse verk gjennom kinematografi samt spredning av således bearbejdede eller gjengitte verk; 2) offentlig oppføring og offentlig fremføring av de således bearbejdede eller gjengitte verk.

(2) Uten at dette innskrenker de rettigheter som tilkommer opphavsmannen til det bearbejdede eller gjengitte verk, har det kinematografiske verk vern som et originalverk.

(3) For bearbeidelse til enhver annen kunstnerisk form av kinematografiske frembringelser som bygger på litterære, vitenskapelige eller kunstneriske verk, kreves tillatelse fra originalverkets opphavsmann, uten at dette innskrenker den enerett som tilkommer opphavsmennene til de kinematografiske frembringelsene.

(4) Kinematografiske bearbejdelser av litterære, vitenskapelige eller kunstneriske verk er ikke undergitt de forbehold og vilkår som omhandles i artikkel 13 (2).

(5) Foranstående bestemmelser gjelder også for gjengivelser eller produksjoner som er blitt til ved enhver annen fremgangsmåte som er analog med kinematografi.

Artikkel 14 bis

(1) Med hensyn til originalkunstverk og forfatteres og komponisters originalmanuskripter nyter opphavsmannen – eller, etter hans død, de personer eller institusjoner som den nasjonale lovgivning utpeker, – en uoverdragelig rett til å være medinteressent i de salg som verket er gjenstand for etter den første overdragelse foretatt av opphavsmannen.

(2) Det vern som er forutsatt i foregående avsnitt kan bare gjøres gjeldende i det enkelte unionsland hvis lovgivningen i det land opphavsmannen er hjemmehørende i innrømmer slikt vern, og bare i den utstrekning som tillates av lovgivningen i det land der dette vern kreves.

(3) De nærmere regler om beløpenes innkrevning og størrelse fastsettes av hvert lands nasjonale lovgivning.

Artikkel 15

(1) For at opphavsmenn til litterære og kunstneriske verk som er vernet ved nærværende konvensjon, inntil det motsatte er bevist, skal anses som sådanne og følgelig ha adgang til å anlegge sak ved domstolene i unionslandene for å forfølge opphavsrettskrenkelser, er det tilstrekkelig at navnet er angitt på verket på sedvanlig måte. Nærværende avsnitt får anvendelse selv om dette navn er et pseudonym, når det av opphavsmannen antatte pseudonym ikke etterlater noen tvil med hensyn til hans identitet.

(2) Hva angår anonyme verk og andre pseudonyme verk enn slike som er nevnt i foregående avsnitt, anses den forlegger eller tilsvarende utgiver hvis navn er angitt på verket, uten annet bevis, å representere opphavsmannen; i denne egenskap er han berettiget til å vareta og å gjøre gjeldende dennes rettigheter. Bestemmelsen i nærværende avsnitt opphører å være anvendelig når opphavsmannen har avslørt sin identitet og godtgjort sin egenskap av opphavsmann til verket.

Artikkel 16

(1) Ethvert ulovlig ettergjort verk kan beslaglegges av de kompetente myndigheter i de unionsland der originalverket har rett til vern etter loven.

(2) I disse land kan beslagleggelse også anvendes overfor eksemplar som kommer fra et land der verket ikke har vern eller har opphørt å ha det.

(3) Beslagleggelse finner sted i samsvar med det enkelte lands lovgivning.

Artikkel 17

Bestemmelsene i nærværende konvensjon kan ikke i noen som helst henseende begrense den rett som tilkommer regjeringen i hvert av unionslandene til ved lovgivning eller politiforskrifter å tillate, overvåke eller forby spredning, oppføring eller utstilling av noe arbeid eller noen frembringelse, som den kompetente myndighet måtte finne det nødvendig å utøve denne rett overfor.

Artikkel 18

(1) Nærværende konvensjon gjelder alle verk som på tidspunktet for dens ikrafttredelse ennå ikke er falt i det fri i hjemlandet som følge av at vernetiden er utløpt.

(2) Hvis imidlertid et verk som følge av utløpet av den vernetiden som verket tidligere var tilstått, er falt i det fri i det land der vern kreves, skal dette verk ikke på ny være vernet der.

(3) Anvendelse av dette prinsipp skal skje i overensstemmelse med de bestemmelser som inneholdes i særavtaler som for dette formål er eller måtte bli sluttet mellom unionsland. I mangel av slike bestemmelser skal de respektive land hver for sitt vedkommende fastlegge den nærmere fremgangsmåte for anvendelsen av dette prinsipp.

(4) Foranstående bestemmelser gjelder også i tilfelle av nye tiltrædelser til Unionen, og i de tilfelle hvor vernet utvides ved anvendelse av artikkel 7 eller ved at forbehold frafalles.

Artikkel 19

Bestemmelsene i nærværende konvensjon er ikke til hinder for å kreve anvendelse av mer vidtgående bestemmelser som måtte være fastsatt i et unionslands lovgivning.

Artikkel 20

Regjeringene i unionslandene forbeholder seg rett til å treffe særavtaler seg imellom, for så vidt disse avtaler gir opphavsmennene mer vidtgående rettigheter enn dem som er innrømmet ved Konvensjonen, eller inneholder andre bestemmelser som ikke er i strid med nærværende konvensjon. De bestemmelser i bestående avtaler som oppfyller de foran nevnte vilkår, skal fortsatt gjelde.

Franske tekster

- 1. Den reviderte Bernkonvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk, undertegnet i Paris den 24. juli 1971. Den materielle del samt Tillegget vedr. utviklingsland.*
- 2. Den reviderte Bernkonvensjonen om vern av litterære og kunstneriske verk, undertegnet i Brussel den 26. juni 1948. Den materielle del.*

Den franske teksten er gjengitt i faksimile fra
1886–1986 CENTENAIRE DE LA CONVENTION DE BERNE,
utgitt av OMPI, Geneve 1986.

CONVENTION DE BERNE POUR LA PROTECTION DES ŒUVRES LITTÉRAIRES ET ARTISTIQUES

ACTE DE PARIS DU 24 JUILLET 1971

[1] Les pays de l'Union, également animés du désir de protéger d'une manière aussi efficace et aussi uniforme que possible les droits des auteurs sur leurs œuvres littéraires et artistiques, [2] Reconnaissant l'importance des travaux de la Conférence de révision tenue à Stockholm en 1967, [3] Ont résolu de réviser l'Acte adopté par la Conférence de Stockholm, tout en laissant sans changement les articles 1 à 20 et 22 à 26 de cet Acte. [4] En conséquence, les Plénipotentiaires soussignés, après présentation de leurs pleins pouvoirs, reconnus en bonne et due forme, sont convenus de ce qui suit:

Article premier. Les pays auxquels s'applique la présente Convention sont constitués à l'état d'Union pour la protection des droits des auteurs sur leurs œuvres littéraires et artistiques.

Article 2. 1) Les termes «œuvres littéraires et artistiques» comprennent toutes les productions du domaine littéraire, scientifique et artistique, quel qu'en soit le mode ou la forme d'expression, telles que: les livres, brochures et autres écrits; les conférences, allocutions, sermons et autres œuvres de même nature; les œuvres dramatiques ou dramatico-musicales; les œuvres chorégraphiques et les pantomimes; les compositions musicales avec ou sans paroles; les œuvres cinématographiques, auxquelles sont assimilées les œuvres exprimées par un procédé analogue à la cinématographie; les œuvres de dessin, de peinture, d'architecture, de sculpture, de gravure, de lithographie; les œuvres photographiques, auxquelles sont assimilées les œuvres exprimées par un procédé analogue à la photographie; les œuvres des arts appliqués; les illustrations, les cartes géographiques; les plans, croquis et ouvrages plastiques relatifs à la géographie, à la topographie, à l'architecture ou aux sciences. 2) Est toutefois réservée aux législations des pays de l'Union la faculté de prescrire que les œuvres littéraires et artistiques ou bien l'une ou plusieurs catégories d'entre elles ne sont pas protégées tant qu'elles n'ont pas été fixées sur un support matériel. 3) Sont protégés comme des œuvres originales, sans préjudice des droits de l'auteur de l'œuvre originale, les traductions, adaptations, arrangements de musique et autres transformations d'une œuvre littéraire ou artistique. 4) Il est réservé aux législations des pays de l'Union de déterminer la protection à accorder aux textes officiels d'ordre législatif, administratif ou judiciaire, ainsi qu'aux traductions officielles de ces textes. 5) Les recueils d'œuvres littéraires ou artistiques tels que les encyclopédies et anthologies qui, par le choix ou la disposition des matières, constituent des créations intellectuelles sont protégés comme telles, sans préjudice des droits des auteurs sur chacune des œuvres qui font partie de ces recueils. 6) Les œuvres mentionnées ci-dessus jouissent de la protection dans tous les pays de l'Union. Cette protection s'exerce au profit de l'auteur et de ses ayants droit. 7) Il est réservé aux législations des pays de l'Union de régler le

champ d'application des lois concernant les œuvres des arts appliqués et les dessins et modèles industriels, ainsi que les conditions de protection de ces œuvres, dessins et modèles, compte tenu des dispositions de l'article 7.4) de la présente Convention. Pour les œuvres protégées uniquement comme dessins et modèles dans le pays d'origine, il ne peut être réclamé dans un autre pays de l'Union que la protection spéciale accordée dans ce pays aux dessins et modèles; toutefois, si une telle protection spéciale n'est pas accordée dans ce pays, ces œuvres seront protégées comme œuvres artistiques. 8) La protection de la présente Convention ne s'applique pas aux nouvelles du jour ou aux faits divers qui ont le caractère de simples informations de presse.

Article 2bis. 1) Est réservée aux législations des pays de l'Union la faculté d'exclure partiellement ou totalement de la protection prévue à l'article précédent les discours politiques et les discours prononcés dans les débats judiciaires. 2) Est réservée également aux législations des pays de l'Union la faculté de statuer sur les conditions dans lesquelles les conférences, allocutions et autres œuvres de même nature, prononcées en public, pourront être reproduites par la presse, radiodiffusées, transmises par fil au public et faire l'objet des communications publiques visées à l'article 11bis.1) de la présente Convention, lorsqu'une telle utilisation est justifiée par le but d'information à atteindre. 3) Toutefois, l'auteur jouit du droit exclusif de réunir en recueil ses œuvres mentionnées aux alinéas précédents.

Article 3. 1) Sont protégés en vertu de la présente Convention: a) les auteurs ressortissant à l'un des pays de l'Union, pour leurs œuvres, publiées ou non; b) les auteurs ne ressortissant pas à l'un des pays de l'Union, pour les œuvres qu'ils publient pour la première fois dans l'un de ces pays ou simultanément dans un pays étranger à l'Union et dans un pays de l'Union. 2) Les auteurs ne ressortissant pas à l'un des pays de l'Union mais ayant leur résidence habituelle dans l'un de ceux-ci sont, pour l'application de la présente Convention, assimilés aux auteurs ressortissant audit pays. 3) Par «œuvres publiées», il faut entendre les œuvres éditées avec le consentement de leurs auteurs, quel que soit le mode de fabrication des exemplaires, pourvu que la mise à disposition de ces derniers ait été telle qu'elle satisfasse les besoins raisonnables du public, compte tenu de la nature de l'œuvre. Ne constituent pas une publication la représentation d'une œuvre dramatique, dramatico-musicale ou cinématographique, l'exécution d'une œuvre musicale, la récitation publique d'une œuvre littéraire, la transmission ou la radiodiffusion des œuvres littéraires ou artistiques, l'exposition d'une œuvre d'art et la construction d'une œuvre d'architecture. 4) Est considérée comme publiée simultanément dans plusieurs pays toute œuvre qui a paru dans deux ou plusieurs pays dans les trente jours de sa première publication.

Article 4. Sont protégés en vertu de la présente Convention, même si les conditions prévues à l'article 3 ne sont pas remplies, a) les auteurs des œuvres cinématographiques dont le producteur a son siège ou sa résidence habituelle dans l'un des pays de l'Union; b) les auteurs des œuvres d'architecture édifiées dans un pays de l'Union ou des œuvres des arts

graphiques et plastiques faisant corps avec un immeuble situé dans un pays de l'Union.

Article 5. 1) Les auteurs jouissent, en ce qui concerne les œuvres pour lesquelles ils sont protégés en vertu de la présente Convention, dans les pays de l'Union autres que le pays d'origine de l'œuvre, des droits que les lois respectives accordent actuellement ou accorderont par la suite aux nationaux, ainsi que des droits spécialement accordés par la présente Convention. 2) La jouissance et l'exercice de ces droits ne sont subordonnés à aucune formalité; cette jouissance et cet exercice sont indépendants de l'existence de la protection dans le pays d'origine de l'œuvre. Par suite, en dehors des stipulations de la présente Convention, l'étendue de la protection ainsi que les moyens de recours garantis à l'auteur pour sauvegarder ses droits se règlent exclusivement d'après la législation du pays où la protection est réclamée. 3) La protection dans le pays d'origine est réglée par la législation nationale. Toutefois, lorsque l'auteur ne ressortit pas au pays d'origine de l'œuvre pour laquelle il est protégé par la présente Convention, il aura, dans ce pays, les mêmes droits que les auteurs nationaux. 4) Est considéré comme pays d'origine: a) pour les œuvres publiées pour la première fois dans l'un des pays de l'Union, ce dernier pays; toutefois, s'il s'agit d'œuvres publiées simultanément dans plusieurs pays de l'Union admettant des durées de protection différentes, celui d'entre eux dont la législation accorde la durée de protection la moins longue; b) pour les œuvres publiées simultanément dans un pays étranger à l'Union et dans un pays de l'Union, ce dernier pays; c) pour les œuvres non publiées ou pour les œuvres publiées pour la première fois dans un pays étranger à l'Union, sans publication simultanée dans un pays de l'Union, le pays de l'Union dont l'auteur est ressortissant; toutefois, i) s'il s'agit d'œuvres cinématographiques dont le producteur a son siège ou sa résidence habituelle dans un pays de l'Union, le pays d'origine sera ce dernier pays, et ii) s'il s'agit d'œuvres d'architecture édifiées dans un pays de l'Union ou d'œuvres des arts graphiques et plastiques faisant corps avec un immeuble situé dans un pays de l'Union, le pays d'origine sera ce dernier pays.

Article 6. 1) Lorsqu'un pays étranger à l'Union ne protège pas d'une manière suffisante les œuvres des auteurs qui sont ressortissants de l'un des pays de l'Union, ce dernier pays pourra restreindre la protection des œuvres dont les auteurs sont, au moment de la première publication de ces œuvres, ressortissants de l'autre pays et n'ont pas leur résidence habituelle dans l'un des pays de l'Union. Si le pays de la première publication fait usage de cette faculté, les autres pays de l'Union ne seront pas tenus d'accorder aux œuvres ainsi soumises à un traitement spécial une protection plus large que celle qui leur est accordée dans le pays de la première publication. 2) Aucune restriction, établie en vertu de l'alinéa précédent, ne devra porter préjudice aux droits qu'un auteur aura acquis sur une œuvre publiée dans un pays de l'Union avant la mise à exécution de cette restriction. 3) Les pays de l'Union qui, en vertu du présent article, restreindront la protection des droits des auteurs, le notifieront au Directeur général de l'Organisation Mondiale de la Propriété Intellectuelle

(ci-après désigné le « Directeur général ») par une déclaration écrite, où seront indiqués les pays vis-à-vis desquels la protection est restreinte, de même que les restrictions auxquelles les droits des auteurs ressortissant à ces pays sont soumis. Le Directeur général communiquera aussitôt le fait à tous les pays de l'Union.

Article 6bis. 1) Indépendamment des droits patrimoniaux d'auteur, et même après la cession desdits droits, l'auteur conserve le droit de revendiquer la paternité de l'œuvre et de s'opposer à toute déformation, mutilation ou autre modification de cette œuvre ou à toute autre atteinte à la même œuvre, préjudiciables à son honneur ou à sa réputation. 2) Les droits reconnus à l'auteur en vertu de l'alinéa 1) ci-dessus sont, après sa mort, maintenus au moins jusqu'à l'extinction des droits patrimoniaux et exercés par les personnes ou institutions auxquelles la législation nationale du pays où la protection est réclamée donne qualité. Toutefois, les pays dont la législation, en vigueur au moment de la ratification du présent Acte ou de l'adhésion à celui-ci, ne contient pas de dispositions assurant la protection après la mort de l'auteur de tous les droits reconnus en vertu de l'alinéa 1) ci-dessus ont la faculté de prévoir que certains de ces droits ne sont pas maintenus après la mort de l'auteur. 3) Les moyens de recours pour sauvegarder les droits reconnus dans le présent article sont réglés par la législation du pays où la protection est réclamée.

Article 7. 1) La durée de la protection accordée par la présente Convention comprend la vie de l'auteur et cinquante ans après sa mort. 2) Toutefois, pour les œuvres cinématographiques, les pays de l'Union ont la faculté de prévoir que la durée de la protection expire cinquante ans après que l'œuvre aura été rendue accessible au public avec le consentement de l'auteur, ou qu'à défaut d'un tel événement intervenu dans les cinquante ans à compter de la réalisation d'une telle œuvre, la durée de la protection expire cinquante ans après cette réalisation. 3) Pour les œuvres anonymes ou pseudonymes, la durée de la protection accordée par la présente Convention expire cinquante ans après que l'œuvre a été licitement rendue accessible au public. Toutefois, quand le pseudonyme adopté par l'auteur ne laisse aucun doute sur son identité, la durée de la protection est celle prévue à l'alinéa 1). Si l'auteur d'une œuvre anonyme ou pseudonyme révèle son identité pendant la période ci-dessus indiquée, le délai de protection applicable est celui prévu à l'alinéa 1). Les pays de l'Union ne sont pas tenus de protéger les œuvres anonymes ou pseudonymes pour lesquelles il y a tout lieu de présumer que leur auteur est mort depuis cinquante ans. 4) Est réservée aux législations des pays de l'Union la faculté de régler la durée de la protection des œuvres photographiques et celle des œuvres des arts appliqués protégées en tant qu'œuvres artistiques; toutefois, cette durée ne pourra être inférieure à une période de vingt-cinq ans à compter de la réalisation d'une telle œuvre. 5) Le délai de protection postérieur à la mort de l'auteur et les délais prévus aux alinéas 2), 3) et 4) ci-dessus commencent à courir à compter de la mort ou de l'événement visé par ces alinéas, mais la durée de ces délais n'est calculée qu'à partir du 1er janvier de l'année qui suit la mort ou ledit événement. 6) Les pays de l'Union ont la faculté d'accorder une durée de protection supérieure à celles

prévues aux alinéas précédents. 7) Les pays de l'Union liés par l'Acte de Rome de la présente Convention et qui accordent, dans leur législation nationale en vigueur au moment de la signature du présent Acte, des durées inférieures à celles prévues aux alinéas précédents ont la faculté de les maintenir en adhérant au présent Acte ou en le ratifiant. 8) Dans tous les cas, la durée sera réglée par la loi du pays où la protection sera réclamée; toutefois, à moins que la législation de ce dernier pays n'en décide autrement, elle n'excédera pas la durée fixée dans le pays d'origine de l'œuvre.

Article 7bis. Les dispositions de l'article précédent sont également applicables lorsque le droit d'auteur appartient en commun aux collaborateurs d'une œuvre, sous réserve que les délais consécutifs à la mort de l'auteur soient calculés à partir de la mort du dernier survivant des collaborateurs.

Article 8. Les auteurs d'œuvres littéraires et artistiques protégés par la présente Convention jouissent, pendant toute la durée de leurs droits sur l'œuvre originale, du droit exclusif de faire ou d'autoriser la traduction de leurs œuvres.

Article 9. 1) Les auteurs d'œuvres littéraires et artistiques protégés par la présente Convention jouissent du droit exclusif d'autoriser la reproduction de ces œuvres, de quelque manière et sous quelque forme que ce soit. 2) Est réservée aux législations des pays de l'Union la faculté de permettre la reproduction desdites œuvres dans certains cas spéciaux, pourvu qu'une telle reproduction ne porte pas atteinte à l'exploitation normale de l'œuvre ni ne cause un préjudice injustifié aux intérêts légitimes de l'auteur. 3) Tout enregistrement sonore ou visuel est considéré comme une reproduction au sens de la présente Convention.

Article 10. 1) Sont licites les citations tirées d'une œuvre, déjà rendue licitement accessible au public, à condition qu'elles soient conformes aux bons usages et dans la mesure justifiée par le but à atteindre, y compris les citations d'articles de journaux et recueils périodiques sous forme de revues de presse. 2) Est réservé l'effet de la législation des pays de l'Union et des arrangements particuliers existants ou à conclure entre eux, en ce qui concerne la faculté d'utiliser licitement, dans la mesure justifiée par le but à atteindre, des œuvres littéraires ou artistiques à titre d'illustration de l'enseignement par le moyen de publications, d'émissions de radiodiffusion ou d'enregistrements sonores ou visuels, sous réserve qu'une telle utilisation soit conforme aux bons usages. 3) Les citations et utilisations visées aux alinéas précédents devront faire mention de la source et du nom de l'auteur, si ce nom figure dans la source.

Article 10bis. 1) Est réservée aux législations des pays de l'Union la faculté de permettre la reproduction par la presse, ou la radiodiffusion ou la transmission par fil au public, des articles d'actualité de discussion économique, politique ou religieuse, publiés dans des journaux ou recueils périodiques, ou des œuvres radiodiffusées ayant le même caractère, dans les cas où la reproduction, la radiodiffusion ou ladite transmission n'en est

pas expressément réservée. Toutefois, la source doit toujours être clairement indiquée; la sanction de cette obligation est déterminée par la législation du pays où la protection est réclamée. 2) Il est également réservé aux législations des pays de l'Union de régler les conditions dans lesquelles, à l'occasion de comptes rendus des événements d'actualité par le moyen de la photographie ou de la cinématographie, ou par voie de radiodiffusion ou de transmission par fil au public, les œuvres littéraires ou artistiques vues ou entendues au cours de l'événement peuvent, dans la mesure justifiée par le but d'information à atteindre, être reproduites et rendues accessibles au public.

Article 11. 1) Les auteurs d'œuvres dramatiques, dramatico-musicales et musicales jouissent du droit exclusif d'autoriser: 1° la représentation et l'exécution publiques de leurs œuvres, y compris la représentation et l'exécution publiques par tous moyens ou procédés; 2° la transmission publique par tous moyens de la représentation et de l'exécution de leurs œuvres. 2) Les mêmes droits sont accordés aux auteurs d'œuvres dramatiques ou dramatico-musicales pendant toute la durée de leurs droits sur l'œuvre originale, en ce qui concerne la traduction de leurs œuvres.

Article 11bis. 1) Les auteurs d'œuvres littéraires et artistiques jouissent du droit exclusif d'autoriser: 1° la radiodiffusion de leurs œuvres ou la communication publique de ces œuvres par tout autre moyen servant à diffuser sans fil les signes, les sons ou les images; 2° toute communication publique, soit par fil, soit sans fil, de l'œuvre radiodiffusée, lorsque cette communication est faite par un autre organisme que celui d'origine; 3° la communication publique, par haut-parleur ou par tout autre instrument analogue transmetteur de signes, de sons ou d'images, de l'œuvre radiodiffusée. 2) Il appartient aux législations des pays de l'Union de régler les conditions d'exercice des droits visés par l'alinéa 1) ci-dessus, mais ces conditions n'auront qu'un effet strictement limité aux pays qui les auraient établies. Elles ne pourront en aucun cas porter atteinte au droit moral de l'auteur, ni au droit qui appartient à l'auteur d'obtenir une rémunération équitable fixée, à défaut d'accord amiable, par l'autorité compétente. 3) Sauf stipulation contraire, une autorisation accordée conformément à l'alinéa 1) du présent article n'implique pas l'autorisation d'enregistrer, au moyen d'instruments portant fixation des sons ou des images, l'œuvre radiodiffusée. Est toutefois réservé aux législations des pays de l'Union le régime des enregistrements éphémères effectués par un organisme de radiodiffusion par ses propres moyens et pour ses émissions. Ces législations pourront autoriser la conservation de ces enregistrements dans des archives officielles en raison de leur caractère exceptionnel de documentation.

Article 11ter. 1) Les auteurs d'œuvres littéraires jouissent du droit exclusif d'autoriser: 1° la récitation publique de leurs œuvres, y compris la récitation publique par tous moyens ou procédés; 2° la transmission publique par tous moyens de la récitation de leurs œuvres. 2) Les mêmes droits sont accordés aux auteurs d'œuvres littéraires pendant toute la durée de leurs droits sur l'œuvre originale, en ce qui concerne la traduction de leurs œuvres.

Article 12. Les auteurs d'œuvres littéraires ou artistiques jouissent du droit exclusif d'autoriser les adaptations, arrangements et autres transformations de leurs œuvres.

Article 13. 1) Chaque pays de l'Union peut, pour ce qui le concerne, établir des réserves et conditions relatives au droit exclusif de l'auteur d'une œuvre musicale et de l'auteur des paroles, dont l'enregistrement avec l'œuvre musicale a déjà été autorisé par ce dernier, d'autoriser l'enregistrement sonore de ladite œuvre musicale, avec, le cas échéant, les paroles; mais toutes réserves et conditions de cette nature n'auront qu'un effet strictement limité au pays qui les aurait établies et ne pourront en aucun cas porter atteinte au droit qui appartient à l'auteur d'obtenir une rémunération équitable fixée, à défaut d'accord amiable, par l'autorité compétente. 2) Les enregistrements d'œuvres musicales qui auront été réalisés dans un pays de l'Union conformément à l'article 13.3) des Conventions signées à Rome le 2 juin 1928 et à Bruxelles le 26 juin 1948 pourront, dans ce pays, faire l'objet de reproductions sans le consentement de l'auteur de l'œuvre musicale jusqu'à l'expiration d'une période de deux années à partir de la date à laquelle ledit pays devient lié par le présent Acte. 3) Les enregistrements faits en vertu des alinéas 1) et 2) du présent article et importés, sans autorisation des parties intéressées, dans un pays où ils ne seraient pas licites, pourront y être saisis.

Article 14. 1) Les auteurs d'œuvres littéraires ou artistiques ont le droit exclusif d'autoriser: 1° l'adaptation et la reproduction cinématographiques de ces œuvres et la mise en circulation des œuvres ainsi adaptées ou reproduites; 2° la représentation et l'exécution publiques et la transmission par fil au public des œuvres ainsi adaptées ou reproduites. 2) L'adaptation sous toute autre forme artistique des réalisations cinématographiques tirées d'œuvres littéraires ou artistiques reste soumise, sans préjudice de l'autorisation de leurs auteurs, à l'autorisation des auteurs des œuvres originales. 3) Les dispositions de l'article 13.1) ne sont pas applicables.

Article 14bis. 1) Sans préjudice des droits de l'auteur de toute œuvre qui pourrait avoir été adaptée ou reproduite, l'œuvre cinématographique est protégée comme une œuvre originale. Le titulaire du droit d'auteur sur l'œuvre cinématographique jouit des mêmes droits que l'auteur d'une œuvre originale, y compris les droits visés à l'article précédent. 2)a) La détermination des titulaires du droit d'auteur sur l'œuvre cinématographique est réservée à la législation du pays où la protection est réclamée. b) Toutefois, dans les pays de l'Union où la législation reconnaît parmi ces titulaires les auteurs des contributions apportées à la réalisation de l'œuvre cinématographique, ceux-ci, s'ils se sont engagés à apporter de telles contributions, ne pourront, sauf stipulation contraire ou particulière, s'opposer à la reproduction, la mise en circulation, la représentation et l'exécution publiques, la transmission par fil au public, la radiodiffusion, la communication au public, le sous-titrage et le doublage des textes, de l'œuvre cinématographique. c) La question de savoir si la forme de l'engagement visé ci-dessus doit, pour l'application du sous-alinéa b) précédent, être ou non un contrat écrit ou un acte écrit équivalent est réglée

par la législation du pays de l'Union où le producteur de l'œuvre cinématographique a son siège ou sa résidence habituelle. Est toutefois réservée à la législation du pays de l'Union où la protection est réclamée la faculté de prévoir que cet engagement doit être un contrat écrit ou un acte écrit équivalent. Les pays qui font usage de cette faculté devront le notifier au Directeur général par une déclaration écrite qui sera aussitôt communiquée par ce dernier à tous les autres pays de l'Union. d) Par «stipulation contraire ou particulière», il faut entendre toute condition restrictive dont peut être assorti ledit engagement. 3) A moins que la législation nationale n'en décide autrement, les dispositions de l'alinéa 2)b) ci-dessus ne sont applicables ni aux auteurs des scénarios, des dialogues et des œuvres musicales, créés pour la réalisation de l'œuvre cinématographique, ni au réalisateur principal de celle-ci. Toutefois, les pays de l'Union dont la législation ne contient pas des dispositions prévoyant l'application de l'alinéa 2)b) précité audit réalisateur devront le notifier au Directeur général par une déclaration écrite qui sera aussitôt communiquée par ce dernier à tous les autres pays de l'Union.

Article 14ter. 1) En ce qui concerne les œuvres d'art originales et les manuscrits originaux des écrivains et compositeurs, l'auteur - ou, après sa mort, les personnes ou institutions auxquelles la législation nationale donne qualité - jouit d'un droit inaliénable à être intéressé aux opérations de vente dont l'œuvre est l'objet après la première cession opérée par l'auteur. 2) La protection prévue à l'alinéa ci-dessus n'est exigible dans chaque pays de l'Union que si la législation nationale de l'auteur admet cette protection et dans la mesure où le permet la législation du pays où cette protection est réclamée. 3) Les modalités et les taux de la perception sont déterminés par chaque législation nationale.

Article 15. 1) Pour que les auteurs des œuvres littéraires et artistiques protégés par la présente Convention soient, sauf preuve contraire, considérés comme tels et admis en conséquence devant les tribunaux des pays de l'Union à exercer des poursuites contre les contrefacteurs, il suffit que le nom soit indiqué sur l'œuvre en la manière usitée. Le présent alinéa est applicable, même si ce nom est un pseudonyme, dès lors que le pseudonyme adopté par l'auteur ne laisse aucun doute sur son identité. 2) Est présumé producteur de l'œuvre cinématographique, sauf preuve contraire, la personne physique ou morale dont le nom est indiqué sur ladite œuvre en la manière usitée. 3) Pour les œuvres anonymes et pour les œuvres pseudonymes autres que celles dont il est fait mention à l'alinéa 1) ci-dessus, l'éditeur dont le nom est indiqué sur l'œuvre est, sans autre preuve, réputé représenter l'auteur; en cette qualité, il est fondé à sauvegarder et à faire valoir les droits de celui-ci. La disposition du présent alinéa cesse d'être applicable quand l'auteur a révélé son identité et justifié de sa qualité. 4)a) Pour les œuvres non publiées dont l'identité de l'auteur est inconnue, mais pour lesquelles il y a tout lieu de présumer que cet auteur est ressortissant d'un pays de l'Union, il est réservé à la législation de ce pays la faculté de désigner l'autorité compétente représentant cet auteur et fondée à sauvegarder et faire valoir les droits de celui-ci dans les pays de l'Union. b) Les pays de l'Union qui, en vertu de cette disposition,

procéderont à une telle désignation, le notifieront au Directeur général par une déclaration écrite où seront indiqués tous renseignements relatifs à l'autorité ainsi désignée. Le Directeur général communiquera aussitôt cette déclaration à tous les autres pays de l'Union.

Article 16. 1) Toute œuvre contrefaite peut être saisie dans les pays de l'Union où l'œuvre originale a droit à la protection légale. 2) Les dispositions de l'alinéa précédent sont également applicables aux reproductions provenant d'un pays où l'œuvre n'est pas protégée ou a cessé de l'être. 3) La saisie a lieu conformément à la législation de chaque pays.

Article 17. Les dispositions de la présente Convention ne peuvent porter préjudice, en quoi que ce soit, au droit qui appartient au Gouvernement de chacun des pays de l'Union de permettre, de surveiller ou d'interdire, par des mesures de législation ou de police intérieure, la circulation, la représentation, l'exposition de tout ouvrage ou production à l'égard desquels l'autorité compétente aurait à exercer ce droit.

Article 18. 1) La présente Convention s'applique à toutes les œuvres qui, au moment de son entrée en vigueur, ne sont pas encore tombées dans le domaine public de leur pays d'origine par l'expiration de la durée de la protection. 2) Cependant, si une œuvre, par l'expiration de la durée de la protection qui lui était antérieurement reconnue, est tombée dans le domaine public du pays où la protection est réclamée, cette œuvre n'y sera pas protégée à nouveau. 3) L'application de ce principe aura lieu conformément aux stipulations contenues dans les conventions spéciales existantes ou à conclure à cet effet entre pays de l'Union. A défaut de semblables stipulations, les pays respectifs régleront, chacun pour ce qui le concerne, les modalités relatives à cette application. 4) Les dispositions qui précèdent s'appliquent également en cas de nouvelles accessions à l'Union et dans le cas où la protection serait étendue par application de l'article 7 ou par abandon de réserves.

Article 19. Les dispositions de la présente Convention n'empêchent pas de revendiquer l'application de dispositions plus larges qui seraient édictées par la législation d'un pays de l'Union.

Article 20. Les Gouvernements des pays de l'Union se réservent le droit de prendre entre eux des arrangements particuliers, en tant que ces arrangements conféreront aux auteurs des droits plus étendus que ceux accordés par la Convention, ou qu'ils renfermeraient d'autres stipulations non contraires à la présente Convention. Les dispositions des arrangements existants qui répondent aux conditions précitées restent applicables.

Article 21. 1) Des dispositions particulières concernant les pays en voie de développement figurent dans l'Annexe. 2) Sous réserve des dispositions de l'article 28.1)b), l'Annexe forme partie intégrante du présent Acte.

ANNEXE À L'ACTE DE PARIS DE 1971

Article I. 1) Tout pays considéré, conformément à la pratique établie de l'Assemblée générale des Nations Unies, comme un pays en voie de développement, qui ratifie le présent Acte, dont la présente Annexe forme partie intégrante, ou qui y adhère et qui, eu égard à sa situation économique et à ses besoins sociaux ou culturels, ne s'estime pas en mesure dans l'immédiat de prendre les dispositions propres à assurer la protection de tous les droits tels que prévus dans le présent Acte, peut, par une notification déposée auprès du Directeur général, au moment du dépôt de son instrument de ratification ou d'adhésion ou, sous réserve de l'article V.1)c), à toute date ultérieure, déclarer qu'il invoquera le bénéfice de la faculté prévue par l'article II ou de celle prévue par l'article III ou de l'une et l'autre de ces facultés. Il peut, au lieu d'invoquer le bénéfice de la faculté prévue par l'article II, faire une déclaration conformément à l'article V.1)a). 2)a) Toute déclaration faite aux termes de l'alinéa 1) et notifiée avant l'expiration d'une période de dix ans, à compter de l'entrée en vigueur des articles 1 à 21 et de la présente Annexe conformément à l'article 28.2), reste valable jusqu'à l'expiration de ladite période. Elle peut être renouvelée en tout ou en partie pour d'autres périodes successives de dix ans par notification déposée auprès du Directeur général pas plus de quinze mois mais pas moins de trois mois avant l'expiration de la période décennale en cours. b) Toute déclaration faite aux termes de l'alinéa 1) et notifiée après l'expiration d'une période de dix ans, à compter de l'entrée en vigueur des articles 1 à 21 et de la présente Annexe conformément à l'article 28.2), reste valable jusqu'à l'expiration de la période décennale en cours. Elle peut être renouvelée comme prévu dans la seconde phrase du sous-alinéa a). 3) Tout pays de l'Union qui a cessé d'être considéré comme un pays en voie de développement tel que visé à l'alinéa 1) n'est plus habilité à renouveler sa déclaration telle que prévue à l'alinéa 2) et, qu'il retire ou non officiellement sa déclaration, ce pays perdra la possibilité d'invoquer le bénéfice des facultés visées à l'alinéa 1), soit à l'expiration de la période décennale en cours, soit trois ans après qu'il aura cessé d'être considéré comme un pays en voie de développement, le délai qui expire le plus tard devant être appliqué. 4) Lorsqu'au moment où la déclaration faite aux termes de l'alinéa 1) ou de l'alinéa 2) cesse d'être valable il y a en stock des exemplaires produits sous l'empire d'une licence accordée en vertu des dispositions de la présente Annexe, de tels exemplaires pourront continuer d'être mis en circulation jusqu'à leur épuisement. 5) Tout pays qui est lié par les dispositions du présent Acte et qui a déposé une déclaration ou une notification conformément à l'article 31.1) au sujet de l'application dudit Acte à un territoire particulier dont la situation peut être considérée comme analogue à celle des pays visés à l'alinéa 1) peut, à l'égard de ce territoire, faire la déclaration visée à l'alinéa 1) et la notification de renouvellement visée à l'alinéa 2). Tant que cette déclaration ou cette notification sera valable, les dispositions de la présente Annexe s'appliqueront au territoire à l'égard duquel elle a été faite. 6)a) Le fait qu'un pays invoque le bénéfice de l'une des facultés visées à l'alinéa 1) ne permet pas à un autre pays de

donner, aux œuvres dont le pays d'origine est le premier pays en question, une protection inférieure à celle qu'il est obligé d'accorder selon les articles 1 à 20. b) La faculté de réciprocité prévue par l'article 30.2b), deuxième phrase, ne peut, jusqu'à la date à laquelle expire le délai applicable conformément à l'article I.3), être exercée pour les œuvres dont le pays d'origine est un pays qui a fait une déclaration conformément à l'article V.1a).

Article II. 1) Tout pays qui a déclaré qu'il invoquera le bénéfice de la faculté prévue par le présent article sera habilité, pour ce qui concerne les œuvres publiées sous forme imprimée ou sous toute autre forme analogue de reproduction, à substituer au droit exclusif de traduction prévu par l'article 8 un régime de licences non exclusives et incessibles, accordées par l'autorité compétente dans les conditions ci-après et conformément à l'article IV. 2)a) Sous réserve de l'alinéa 3), lorsque, à l'expiration d'une période de trois années ou d'une période plus longue déterminée par la législation nationale dudit pays, à compter de la première publication d'une œuvre, la traduction n'en a pas été publiée dans une langue d'usage général dans ce pays, par le titulaire du droit de traduction ou avec son autorisation, tout ressortissant dudit pays pourra obtenir une licence pour faire une traduction de l'œuvre dans ladite langue et publier cette traduction sous forme imprimée ou sous toute autre forme analogue de reproduction. b) Une licence peut aussi être accordée en vertu du présent article si toutes les éditions de la traduction publiée dans la langue concernée sont épuisées. 3)a) Dans le cas de traductions dans une langue qui n'est pas d'usage général dans un ou plusieurs pays développés, membres de l'Union, une période d'une année sera substituée à la période de trois années visée à l'alinéa 2)a). b) Tout pays visé à l'alinéa 1) peut, avec l'accord unanime des pays développés, membres de l'Union, dans lesquels la même langue est d'usage général, remplacer, dans le cas de traductions vers cette langue, la période de trois ans visée à l'alinéa 2)a) par une période plus courte fixée conformément audit accord, cette période ne pouvant toutefois être inférieure à une année. Néanmoins, les dispositions de la phrase précédente ne sont pas applicables lorsque la langue dont il s'agit est l'anglais, l'espagnol ou le français. Tout accord en ce sens sera notifié au Directeur général par les Gouvernements qui l'auront conclu. 4)a) Toute licence visée au présent article ne pourra être accordée avant l'expiration d'un délai supplémentaire de six mois, dans le cas où elle peut être obtenue à l'expiration d'une période de trois années, et de neuf mois, dans le cas où elle peut être obtenue à l'expiration d'une période d'une année, i) à compter de la date à laquelle le requérant accomplit les formalités prévues par l'article IV.1); ii) ou bien, si l'identité ou l'adresse du titulaire du droit de traduction n'est pas connue, à compter de la date à laquelle le requérant procède, comme prévu à l'article IV.2), à l'envoi des copies de la requête soumise par lui à l'autorité qui a compétence pour accorder la licence. b) Si, durant le délai de six ou de neuf mois, une traduction dans la langue pour laquelle la requête a été soumise est publiée par le titulaire du droit de traduction ou avec son autorisation, aucune licence ne sera accordée en vertu du présent article. 5) Toute licence visée

au présent article ne pourra être accordée qu'à l'usage scolaire, universitaire ou de la recherche. 6) Si la traduction d'une œuvre est publiée par le titulaire du droit de traduction ou avec son autorisation à un prix comparable à celui qui est en usage dans le pays en cause pour des œuvres analogues, toute licence accordée en vertu du présent article prendra fin si cette traduction est dans la même langue et son contenu essentiellement le même que celle et celui de la traduction publiée en vertu de la licence. La mise en circulation de tous les exemplaires déjà produits avant l'expiration de la licence pourra se poursuivre jusqu'à leur épuisement. 7) Pour les œuvres qui sont composées principalement d'illustrations, une licence pour faire et publier une traduction du texte et pour reproduire et publier les illustrations ne peut être accordée que si les conditions de l'article III sont également remplies. 8) Aucune licence ne peut être accordée en vertu du présent article lorsque l'auteur a retiré de la circulation tous les exemplaires de son œuvre. 9)a) Une licence pour faire une traduction d'une œuvre qui a été publiée sous forme imprimée ou sous toute autre forme analogue de reproduction peut aussi être accordée à tout organisme de radiodiffusion ayant son siège dans un pays visé à l'alinéa 1), à la suite d'une demande faite auprès de l'autorité compétente de ce pays par ledit organisme, pourvu que toutes les conditions suivantes soient remplies: i) la traduction est faite à partir d'un exemplaire produit et acquis en conformité avec la législation dudit pays; ii) la traduction est utilisable seulement dans les émissions destinées à l'enseignement ou à la diffusion d'informations à caractère scientifique ou technique destinées aux experts d'une profession déterminée; iii) la traduction est utilisée exclusivement aux fins énumérées au point ii) dans des émissions faites licitement et destinées aux bénéficiaires sur le territoire dudit pays, y compris les émissions faites au moyen d'enregistrements sonores ou visuels réalisés licitement et exclusivement pour de telles émissions; iv) toutes les utilisations faites de la traduction n'ont aucun caractère lucratif. b) Des enregistrements sonores ou visuels d'une traduction qui a été faite par un organisme de radiodiffusion sous l'empire d'une licence accordée en vertu du présent alinéa peuvent, aux fins et sous réserve des conditions énumérées dans le sous-alinéa a) et avec l'accord de cet organisme, être aussi utilisés par tout autre organisme de radiodiffusion ayant son siège dans le pays dont l'autorité compétente a accordé la licence en question. c) Pourvu que tous les critères et conditions énumérés au sous-alinéa a) soient respectés, une licence peut également être accordée à un organisme de radiodiffusion pour traduire tout texte incorporé dans une fixation audio-visuelle faite et publiée aux seules fins de l'usage scolaire et universitaire. d) Sous réserve des sous-alinéas a) à c), les dispositions des alinéas précédents sont applicables à l'octroi et à l'exercice de toute licence accordée en vertu du présent alinéa.

Article III. 1) Tout pays qui a déclaré qu'il invoquera le bénéfice de la faculté prévue par le présent article sera habilité à substituer au droit exclusif de reproduction prévu à l'article 9 un régime de licences non exclusives et incessibles, accordées par l'autorité compétente dans les conditions ci-après et conformément à l'article IV. 2)a) A l'égard d'une

œuvre à laquelle le présent article est applicable en vertu de l'alinéa 7) et lorsque, à l'expiration i) de la période fixée à l'alinéa 3) et calculée à partir de la première publication d'une édition déterminée d'une telle œuvre, ou ii) d'une période plus longue fixée par la législation nationale du pays visé à l'alinéa 1) et calculée à partir de la même date, des exemplaires de cette édition n'ont pas été mis en vente, dans ce pays, pour répondre aux besoins, soit du grand public, soit de l'enseignement scolaire et universitaire, par le titulaire du droit de reproduction ou avec son autorisation, à un prix comparable à celui qui est en usage dans ledit pays pour des œuvres analogues, tout ressortissant dudit pays pourra obtenir une licence pour reproduire et publier cette édition, à ce prix ou à un prix inférieur, en vue de répondre aux besoins de l'enseignement scolaire et universitaire. b) Une licence pour reproduire et publier une édition qui a été mise en circulation comme le décrit le sous-alinéa a) peut aussi être accordée en vertu des conditions prévues par le présent article si, après l'expiration de la période applicable, des exemplaires autorisés de cette édition ne sont plus en vente, pendant une durée de six mois, dans le pays concerné pour répondre aux besoins, soit du grand public, soit de l'enseignement scolaire et universitaire, à un prix comparable à celui qui est demandé dans ledit pays pour des œuvres analogues. 3) La période à laquelle se réfère l'alinéa 2)a)ii) est de cinq années. Toutefois, i) pour les œuvres qui traitent des sciences exactes et naturelles et de la technologie, elle sera de trois années; ii) pour les œuvres qui appartiennent au domaine de l'imagination, telles que les romans, les œuvres poétiques, dramatiques et musicales, et pour les livres d'art, elle sera de sept années. 4)a) Dans le cas où elle peut être obtenue à l'expiration d'une période de trois années, la licence ne pourra être accordée en vertu du présent article avant l'expiration d'un délai de six mois i) à compter de la date à laquelle le requérant accomplit les formalités prévues par l'article IV.1); ii) ou bien, si l'identité ou l'adresse du titulaire du droit de reproduction n'est pas connue, à compter de la date à laquelle le requérant procède, comme prévu à l'article IV.2), à l'envoi des copies de la requête soumise par lui à l'autorité qui a compétence pour accorder la licence. b) Dans les autres cas et si l'article IV.2) est applicable, la licence ne pourra être accordée avant l'expiration d'un délai de trois mois à compter de l'envoi des copies de la requête. c) Si durant le délai de six ou de trois mois visé aux sous-alinéas a) et b) la mise en vente comme le décrit l'alinéa 2)a) a eu lieu, aucune licence ne sera accordée en vertu du présent article. d) Aucune licence ne peut être accordée lorsque l'auteur a retiré de la circulation tous les exemplaires de l'édition pour la reproduction et la publication de laquelle la licence a été demandée. 5) Une licence en vue de reproduire et de publier une traduction d'une œuvre ne sera pas accordée, en vertu du présent article, dans les cas ci-après: i) lorsque la traduction dont il s'agit n'a pas été publiée par le titulaire du droit de traduction ou avec son autorisation; ii) lorsque la traduction n'est pas faite dans une langue d'usage général dans le pays où la licence est demandée. 6) Si des exemplaires d'une édition d'une œuvre sont mis en vente dans le pays visé à l'alinéa 1) pour répondre aux besoins, soit du grand public, soit de l'enseignement scolaire et universitaire, par le titulaire du droit de reproduction ou avec son autorisation, à un prix comparable à celui qui

est en usage dans ledit pays pour des œuvres analogues, toute licence accordée en vertu du présent article prendra fin si cette édition est dans la même langue et son contenu essentiellement le même que celle et celui de l'édition publiée en vertu de la licence. La mise en circulation de tous les exemplaires déjà produits avant l'expiration de la licence pourra se poursuivre jusqu'à leur épuisement. 7)a) Sous réserve du sous-alinéa b), les œuvres auxquelles le présent article est applicable ne sont que les œuvres publiées sous forme imprimée ou sous toute autre forme analogue de reproduction. b) Le présent article est également applicable à la reproduction audio-visuelle de fixations licites audio-visuelles en tant qu'elles constituent ou incorporent des œuvres protégées ainsi qu'à la traduction du texte qui les accompagne dans une langue d'usage général dans le pays où la licence est demandée, étant bien entendu que les fixations audio-visuelles dont il s'agit ont été conçues et publiées aux seules fins de l'usage scolaire et universitaire.

Article IV. 1) Toute licence visée à l'article II ou à l'article III ne pourra être accordée que si le requérant, conformément aux dispositions en vigueur dans le pays en cause, justifie avoir demandé au titulaire du droit l'autorisation de faire une traduction et de la publier ou de reproduire et publier l'édition, selon le cas, et n'a pu obtenir son autorisation, ou, après dues diligences de sa part, n'a pu l'atteindre. En même temps qu'il fait cette demande au titulaire du droit, le requérant doit en informer tout centre national ou international d'information visé à l'alinéa 2). 2) Si le titulaire du droit n'a pu être atteint par le requérant, celui-ci doit adresser, par la poste aérienne, sous pli recommandé, des copies de la requête soumise par lui à l'autorité qui a compétence pour accorder la licence, à l'éditeur dont le nom figure sur l'œuvre et à tout centre national ou international d'information qui peut avoir été désigné, dans une notification déposée à cet effet auprès du Directeur général, par le Gouvernement du pays où l'éditeur est présumé avoir le siège principal de ses opérations. 3) Le nom de l'auteur doit être indiqué sur tous les exemplaires de la traduction ou de la reproduction publiée sous l'empire d'une licence accordée en vertu de l'article II ou de l'article III. Le titre de l'œuvre doit figurer sur tous ces exemplaires. S'il s'agit d'une traduction, le titre original de l'œuvre doit en tout cas figurer sur tous ceux-ci. 4)a) Toute licence accordée en vertu de l'article II ou de l'article III ne s'étendra pas à l'exportation d'exemplaires et elle ne sera valable que pour la publication de la traduction ou de la reproduction, selon le cas, à l'intérieur du territoire du pays où cette licence a été demandée. b) Aux fins de l'application du sous-alinéa a), doit être regardé comme exportation l'envoi d'exemplaires à partir d'un territoire vers le pays qui, pour ce territoire, a fait une déclaration conformément à l'article I.5). c) Lorsqu'un organisme gouvernemental ou tout autre organisme public d'un pays qui a accordé, conformément à l'article II, une licence de faire une traduction dans une langue autre que l'anglais, l'espagnol ou le français envoie des exemplaires de la traduction publiée en vertu d'une telle licence à un autre pays, une telle expédition ne sera pas considérée, aux fins du sous-alinéa a), comme étant une exportation si toutes les conditions suivantes sont remplies: i) les destinataires sont des particuliers ressortissants du pays dont l'autorité compétente a accordé la

licence, ou des organisations groupant de tels ressortissants; ii) les exemplaires ne sont utilisés que pour l'usage scolaire, universitaire ou de la recherche; iii) l'envoi des exemplaires et leur distribution ultérieure aux destinataires n'ont aucun caractère lucratif; et iv) le pays auquel les exemplaires ont été envoyés a conclu un accord avec le pays dont l'autorité compétente a délivré la licence pour en autoriser la réception, ou la distribution, ou ces deux opérations, et le Gouvernement de ce dernier pays a notifié au Directeur général un tel accord. 5) Tout exemplaire publié sous l'empire d'une licence accordée en vertu de l'article II ou de l'article III doit contenir une mention dans la langue appropriée précisant que l'exemplaire n'est mis en circulation que dans le pays ou le territoire auquel ladite licence s'applique. 6)a) Des mesures appropriées seront prises sur le plan national pour que i) la licence comporte en faveur du titulaire du droit de traduction ou de reproduction, selon le cas, une rémunération équitable et conforme à l'échelle des redevances normalement versées dans le cas de licences librement négociées entre les intéressés dans les deux pays concernés; et ii) soient assurés le paiement et le transfert de cette rémunération; s'il existe une réglementation nationale en matière de devises, l'autorité compétente ne ménagera aucun effort, en recourant aux mécanismes internationaux, pour assurer le transfert de la rémunération en monnaie internationalement convertible ou en son équivalent. b) Des mesures appropriées seront prises dans le cadre de la législation nationale pour que soit garantie une traduction correcte de l'œuvre ou une reproduction exacte de l'édition dont il s'agit, selon le cas.

Article V. 1)a) Tout pays habilité à déclarer qu'il invoquera le bénéfice de la faculté prévue par l'article II peut, lorsqu'il ratifie le présent Acte, ou y adhère, au lieu de faire une telle déclaration, i) faire, s'il est un pays auquel l'article 30.2)a) est applicable, une déclaration aux termes de cette disposition pour ce qui concerne le droit de traduction; ii) faire, s'il est un pays auquel l'article 30.2)a) n'est pas applicable, et même s'il n'est pas un pays étranger à l'Union, une déclaration comme prévu par l'article 30.2)b), première phrase. b) Dans le cas d'un pays qui a cessé d'être considéré comme un pays en voie de développement tel que visé à l'article I.1), une déclaration faite conformément au présent alinéa reste valable jusqu'à la date à laquelle expire le délai applicable conformément à l'article I.3). c) Tout pays qui a fait une déclaration conformément au présent alinéa ne peut invoquer ultérieurement le bénéfice de la faculté prévue par l'article II, même s'il retire ladite déclaration. 2) Sous réserve de l'alinéa 3), tout pays qui a invoqué le bénéfice de la faculté prévue par l'article II ne peut faire ultérieurement une déclaration conformément à l'alinéa 1). 3) Tout pays qui a cessé d'être considéré comme un pays en voie de développement tel que visé à l'article I.1) pourra, deux ans au plus tard avant l'expiration du délai applicable conformément à l'article I.3), faire une déclaration au sens de l'article 30.2)b), première phrase, nonobstant le fait qu'il ne s'agit pas d'un pays étranger à l'Union. Cette déclaration prendra effet à la date à laquelle expire le délai applicable conformément à l'article I.3).

Article VI. 1) Tout pays de l'Union peut déclarer, à partir de la date du présent Acte et à tout moment avant de devenir lié par les articles 1 à 21

et par la présente Annexe: i) s'il s'agit d'un pays qui, s'il était lié par les articles 1 à 21 et par la présente Annexe, serait habilité à invoquer le bénéfice des facultés visées à l'article I.1), qu'il appliquera les dispositions de l'article II ou de l'article III, ou bien des deux, aux œuvres dont le pays d'origine est un pays qui, en application du point ii) ci-après, accepte l'application de ces articles à de telles œuvres ou qui est lié par les articles 1 à 21 et par la présente Annexe; une telle déclaration peut se référer à l'article V au lieu de l'article II; ii) qu'il accepte l'application de la présente Annexe aux œuvres dont il est le pays d'origine, par les pays qui ont fait une déclaration en vertu du point i) ci-dessus ou une notification en vertu de l'article I. 2) Toute déclaration selon l'alinéa 1) doit être faite par écrit et déposée auprès du Directeur général. Elle prend effet à la date du dépôt.

ACTE DE BRUXELLES DU 26 JUIN 1948

Article premier. Les pays auxquels s'applique la présente Convention sont constitués à l'état d'Union pour la protection des droits des auteurs sur leurs œuvres littéraires et artistiques.

Article 2. 1) Les termes «œuvres littéraires et artistiques» comprennent toutes les productions du domaine littéraire, scientifique et artistique, quel qu'en soit le mode ou la forme d'expression, telles que: les livres, brochures et autres écrits; les conférences, allocutions, sermons et autres œuvres de même nature; les œuvres dramatiques ou dramatico-musicales; les œuvres chorégraphiques et les pantomimes, dont la mise en scène est fixée par écrit ou autrement; les compositions musicales avec ou sans paroles; les œuvres cinématographiques et celles obtenues par un procédé analogue à la cinématographie; les œuvres de dessin, de peinture, d'architecture, de sculpture, de gravure, de lithographie; les œuvres photographiques et celles obtenues par un procédé analogue à la photographie; les œuvres des arts appliqués; les illustrations, les cartes géographiques; les plans, croquis et ouvrages plastiques relatifs à la géographie, à la topographie, à l'architecture ou aux sciences. 2) Sont protégés comme des œuvres originales, sans préjudice des droits de l'auteur de l'œuvre originale, les traductions, adaptations, arrangements de musique et autres transformations d'une œuvre littéraire ou artistique. Il est toutefois réservé aux législations des pays de l'Union de déterminer la protection à accorder aux traductions des textes officiels d'ordre législatif, administratif et judiciaire. 3) Les recueils d'œuvres littéraires ou artistiques tels que les encyclopédies et anthologies qui, par le choix ou la disposition des matières, constituent des créations intellectuelles sont protégés comme telles, sans préjudice des droits des auteurs sur chacune des œuvres qui font partie de ces recueils. 4) Les œuvres mentionnées ci-dessus jouissent de la protection dans tous les pays de l'Union. Cette protection s'exerce au profit de l'auteur et de ses ayants droit. 5) Il est réservé aux législations des pays de l'Union de régler le champ d'application des lois concernant les œuvres des arts appliqués et les dessins et modèles industriels, ainsi que les conditions de protection de ces œuvres, dessins et modèles. Pour les œuvres protégées uniquement comme dessins et modèles dans le pays d'origine, il ne peut être réclaté dans les autres pays de l'Union que la protection accordée aux dessins et modèles dans ces pays.

Article 2bis. 1) Est réservée aux législations des pays de l'Union la faculté d'exclure partiellement ou totalement de la protection prévue à l'article précédent les discours politiques et les discours prononcés dans les débats judiciaires. 2) Est réservée également aux législations des pays de l'Union la faculté de statuer sur les conditions dans lesquelles les conférences, allocutions, sermons et autres œuvres de même nature pourront être reproduits par la presse. 3) Toutefois, l'auteur seul aura le droit de réunir en recueil ses œuvres mentionnées aux alinéas précédents.

Article 3. [*Supprimé*]

Article 4. 1) Les auteurs ressortissant à l'un des pays de l'Union jouissent

dans les pays autres que le pays d'origine de l'œuvre, pour leurs œuvres, soit non publiées, soit publiées pour la première fois dans un pays de l'Union, des droits que les lois respectives accordent actuellement ou accorderont par la suite aux nationaux, ainsi que des droits spécialement accordés par la présente Convention. 2) La jouissance et l'exercice de ces droits ne sont subordonnés à aucune formalité; cette jouissance et cet exercice sont indépendants de l'existence de la protection dans le pays d'origine de l'œuvre. Par suite, en dehors des stipulations de la présente Convention, l'étendue de la protection ainsi que les moyens de recours garantis à l'auteur pour sauvegarder ses droits se règlent exclusivement d'après la législation du pays où la protection est réclamée. 3) Est considéré comme pays d'origine de l'œuvre: pour les œuvres publiées, celui de la première publication, même s'il s'agit d'œuvres publiées simultanément dans plusieurs pays de l'Union qui admettent la même durée de protection; s'il s'agit d'œuvres publiées simultanément dans plusieurs pays de l'Union admettant des durées de protection différentes, celui d'entre eux dont la législation accorde la durée de protection la moins longue; pour les œuvres publiées simultanément dans un pays étranger à l'Union et dans un pays de l'Union, c'est ce dernier pays qui est exclusivement considéré comme pays d'origine. Est considérée comme publiée simultanément dans plusieurs pays toute œuvre qui a paru dans deux ou plusieurs pays dans les trente jours de sa première publication. 4) Par «œuvres publiées» il faut, dans le sens des articles 4, 5 et 6, entendre les œuvres éditées, quel que soit le mode de fabrication des exemplaires, lesquels doivent être mis en quantité suffisante à la disposition du public. Ne constituent pas une publication la représentation d'une œuvre dramatique, dramatico-musicale ou cinématographique, l'exécution d'une œuvre musicale, la récitation publique d'une œuvre littéraire, la transmission ou la radiodiffusion des œuvres littéraires ou artistiques, l'exposition d'une œuvre d'art et la construction d'une œuvre d'architecture. 5) Est considéré comme pays d'origine, pour les œuvres non publiées, celui auquel appartient l'auteur. Toutefois, est considéré comme pays d'origine, pour les œuvres d'architecture ou des arts graphiques et plastiques faisant corps avec un immeuble, le pays de l'Union où ces œuvres ont été édifiées ou incorporées à une construction.

Article 5. Les ressortissants de l'un des pays de l'Union, qui publient pour la première fois leurs œuvres dans un autre pays de l'Union, ont, dans ce dernier pays, les mêmes droits que les auteurs nationaux.

Article 6. 1) Les auteurs ne ressortissant pas à l'un des pays de l'Union, qui publient pour la première fois leurs œuvres dans l'un de ces pays, jouissent, dans ce pays, des mêmes droits que les auteurs nationaux, et dans les autres pays de l'Union, des droits accordés par la présente Convention. 2) Néanmoins, lorsqu'un pays étranger à l'Union ne protège pas d'une manière suffisante les œuvres des auteurs qui sont ressortissants de l'un des pays de l'Union, ce dernier pays pourra restreindre la protection des œuvres dont les auteurs sont, au moment de la première publication de ces œuvres, ressortissants de l'autre pays et ne sont pas domiciliés effectivement dans l'un des pays de l'Union. Si le pays de la première publication fait

usage de cette faculté, les autres pays de l'Union ne seront pas tenus d'accorder aux œuvres ainsi soumises à un traitement spécial une protection plus large que celle qui leur est accordée dans le pays de la première publication. 3) Aucune restriction, établie en vertu de l'alinéa précédent, ne devra porter préjudice aux droits qu'un auteur aura acquis sur une œuvre publiée dans un pays de l'Union avant la mise à exécution de cette restriction. 4) Les pays de l'Union qui, en vertu du présent article, restreindront la protection des droits des auteurs, le notifieront au Gouvernement de la Confédération suisse par une déclaration écrite où seront indiqués les pays vis-à-vis desquels la protection est restreinte, de même que les restrictions auxquelles les droits des auteurs ressortissant à ces pays sont soumis. Le Gouvernement de la Confédération suisse communiquera aussitôt le fait à tous les pays de l'Union.

Article 6bis. 1) Indépendamment des droits patrimoniaux d'auteur, et même après la cession desdits droits, l'auteur conserve pendant toute sa vie le droit de revendiquer la paternité de l'œuvre et de s'opposer à toute déformation, mutilation ou autre modification de cette œuvre ou à toute autre atteinte à la même œuvre, préjudiciables à son honneur ou à sa réputation. 2) Dans la mesure où la législation nationale des pays de l'Union le permet, les droits reconnus à l'auteur en vertu de l'alinéa premier ci-dessus sont, après sa mort, maintenus au moins jusqu'à l'extinction des droits patrimoniaux et exercés par les personnes ou institutions auxquelles cette législation donne qualité. Il est réservé aux législations nationales des pays de l'Union d'établir les conditions d'exercice des droits visés au présent alinéa. 3) Les moyens de recours pour sauvegarder les droits reconnus dans le présent article sont réglés par la législation du pays où la protection est réclamée.

Article 7. 1) La durée de la protection accordée par la présente Convention comprend la vie de l'auteur et cinquante ans après sa mort. 2) Toutefois, dans le cas où un ou plusieurs pays de l'Union accorderaient une durée supérieure à celle prévue à l'alinéa premier, la durée sera réglée par la loi du pays où la protection sera réclamée, mais elle ne pourra excéder la durée fixée dans le pays d'origine de l'œuvre. 3) Pour les œuvres cinématographiques, pour les œuvres photographiques ainsi que pour celles obtenues par un procédé analogue à la cinématographie ou à la photographie et pour les œuvres des arts appliqués, la durée de la protection est réglée par la loi du pays où la protection est réclamée, sans que cette durée puisse excéder la durée fixée dans le pays d'origine de l'œuvre. 4) Pour les œuvres anonymes ou pseudonymes, la durée de la protection est fixée à cinquante ans à compter de leur publication. Toutefois, quand le pseudonyme adopté par l'auteur ne laisse aucun doute sur son identité, la durée de la protection est celle prévue à l'alinéa premier. Si l'auteur d'une œuvre anonyme ou pseudonyme révèle son identité pendant la période ci-dessus indiquée, le délai de protection applicable est celui prévu à l'alinéa premier. 5) Pour les œuvres posthumes n'entrant pas dans les catégories d'œuvres visées aux alinéas 3 et 4 ci-dessus, la durée de la protection au profit des héritiers et autres ayants droit de l'auteur prend fin cinquante ans après la mort de l'auteur. 6) Le délai de protection

postérieur à la mort de l'auteur et les délais prévus aux alinéas 3, 4 et 5 ci-dessus commencent à courir à compter de la mort ou de la publication, mais la durée de ces délais n'est calculée qu'à partir du 1er janvier de l'année qui suit l'événement faisant courir lesdits délais.

Article 7bis. La durée du droit d'auteur appartenant en commun aux collaborateurs d'une œuvre est calculée d'après la date de la mort du dernier survivant des collaborateurs.

Article 8. Les auteurs d'œuvres littéraires et artistiques protégés par la présente Convention jouissent, pendant toute la durée de leurs droits sur l'œuvre originale, du droit exclusif de faire ou d'autoriser la traduction de leurs œuvres.

Article 9. 1) Les romans-feuilletons, les nouvelles et toutes autres œuvres, soit littéraires, soit scientifiques, soit artistiques, quel qu'en soit l'objet, publiés dans les journaux ou recueils périodiques d'un des pays de l'Union ne peuvent être reproduits dans les autres pays sans le consentement des auteurs. 2) Les articles d'actualité de discussion économique, politique ou religieuse peuvent être reproduits par la presse si la reproduction n'en est pas expressément réservée. Toutefois, la source doit toujours être clairement indiquée; la sanction de cette obligation est déterminée par la législation du pays où la protection est réclamée. 3) La protection de la présente Convention ne s'applique pas aux nouvelles du jour ou aux faits divers qui ont le caractère de simples informations de presse.

Article 10. 1) Dans tous les pays de l'Union sont licites les courtes citations d'articles de journaux et recueils périodiques, même sous forme de revues de presse. 2) Est réservé l'effet de la législation des pays de l'Union et des arrangements particuliers existants ou à conclure entre eux, en ce qui concerne la faculté de faire licitement, dans la mesure justifiée par le but à atteindre, des emprunts à des œuvres littéraires ou artistiques pour des publications destinées à l'enseignement ou ayant un caractère scientifique ou pour des chrestomathies. 3) Les citations et emprunts seront accompagnés de la mention de la source et du nom de l'auteur, si ce nom figure dans la source.

Article 10bis. Il est réservé aux législations des pays de l'Union de régler les conditions dans lesquelles il peut être procédé à l'enregistrement, à la reproduction et à la communication publique de courts fragments d'œuvres littéraires ou artistiques à l'occasion de comptes rendus des événements d'actualité par le moyen de la photographie, de la cinématographie ou par voie de radiodiffusion.

Article 11. 1) Les auteurs d'œuvres dramatiques, dramatico-musicales et musicales jouissent du droit exclusif d'autoriser: 1° la représentation et l'exécution publiques de leurs œuvres; 2° la transmission publique par tout moyen de la représentation et de l'exécution de leurs œuvres. Est toutefois réservée l'application des dispositions des articles 11bis et 13. 2) Les mêmes droits sont accordés aux auteurs d'œuvres dramatiques ou dramatico-musicales pendant toute la durée de leurs droits sur l'œuvre originale, en ce qui concerne la traduction de leurs œuvres. 3) Pour jouir

de la protection du présent article, les auteurs, en publiant leurs œuvres, ne sont pas tenus d'en interdire la représentation ou l'exécution publique.

Article 11bis. 1) Les auteurs d'œuvres littéraires et artistiques jouissent du droit exclusif d'autoriser: 1° la radiodiffusion de leurs œuvres ou la communication publique de ces œuvres par tout autre moyen servant à diffuser sans fil les signes, les sons ou les images; 2° toute communication publique, soit par fil, soit sans fil, de l'œuvre radiodiffusée, lorsque cette communication est faite par un autre organisme que celui d'origine; 3° la communication publique, par haut-parleur ou par tout autre instrument analogue transmetteur de signes, de sons ou d'images, de l'œuvre radiodiffusée. 2) Il appartient aux législations des pays de l'Union de régler les conditions d'exercice des droits visés par l'alinéa premier ci-dessus, mais ces conditions n'auront qu'un effet strictement limité au pays qui les aurait établies. Elles ne pourront en aucun cas porter atteinte au droit moral de l'auteur, ni au droit qui appartient à l'auteur d'obtenir une rémunération équitable fixée, à défaut d'accord amiable, par l'autorité compétente. 3) Sauf stipulation contraire, une autorisation accordée conformément à l'alinéa premier du présent article n'implique pas l'autorisation d'enregistrer, au moyen d'instruments portant fixation des sons ou des images, l'œuvre radiodiffusée. Est toutefois réservée aux législations des pays de l'Union le régime des enregistrements éphémères effectués par un organisme de radiodiffusion par ses propres moyens et pour ses émissions. Ces législations pourront autoriser la conservation de ces enregistrements dans des archives officielles en raison de leur caractère exceptionnel de documentation.

Article 11ter. Les auteurs d'œuvres littéraires jouissent du droit exclusif d'autoriser la récitation publique de leurs œuvres.

Article 12. Les auteurs d'œuvres littéraires, scientifiques ou artistiques jouissent du droit exclusif d'autoriser les adaptations, arrangements et autres transformations de leurs œuvres.

Article 13. 1) Les auteurs d'œuvres musicales jouissent du droit exclusif d'autoriser: 1° l'enregistrement de ces œuvres par des instruments servant à les reproduire mécaniquement; 2° l'exécution publique au moyen de ces instruments des œuvres ainsi enregistrées. 2) Des réserves et conditions relatives à l'application des droits visés par l'alinéa premier ci-dessus pourront être déterminées par la législation de chaque pays de l'Union en ce qui le concerne, mais toutes réserves et conditions de cette nature n'auront qu'un effet strictement limité au pays qui les aurait établies et ne pourront en aucun cas porter atteinte au droit qui appartient à l'auteur d'obtenir une rémunération équitable fixée, à défaut d'accord amiable, par l'autorité compétente. 3) La disposition de l'alinéa premier du présent article n'a pas d'effet rétroactif et, par suite, n'est pas applicable dans un pays de l'Union aux œuvres qui, dans ce pays, auront été adaptées licitement à des instruments mécaniques avant la mise en vigueur de la Convention signée à Berlin le 13 novembre 1908 et, s'il s'agit d'un pays qui aurait accédé à l'Union depuis cette date ou y accéderait dans l'avenir, avant la date de son accession. 4) Les enregistrements faits en vertu des

alinéas 2 et 3 du présent article et importés, sans autorisation des parties intéressées, dans un pays où ils ne seraient pas licites, pourront y être saisis.

Article 14. 1) Les auteurs d'œuvres littéraires, scientifiques ou artistiques ont le droit exclusif d'autoriser: 1° l'adaptation et la reproduction cinématographiques de ces œuvres et la mise en circulation des œuvres ainsi adaptées ou reproduites; 2° la représentation publique et l'exécution publique des œuvres ainsi adaptées ou reproduites. 2) Sans préjudice des droits de l'auteur de l'œuvre adaptée ou reproduite, l'œuvre cinématographique est protégée comme une œuvre originale. 3) L'adaptation sous toute autre forme artistique des réalisations cinématographiques tirées d'œuvres littéraires, scientifiques ou artistiques reste soumise, sans préjudice de l'autorisation de leurs auteurs, à l'autorisation de l'auteur de l'œuvre originale. 4) Les adaptations cinématographiques d'œuvres littéraires, scientifiques ou artistiques ne sont pas soumises aux réserves et conditions visées par l'article 13, alinéa 2. 5) Les dispositions qui précèdent s'appliquent à la reproduction ou production obtenue par tout autre procédé analogue à la cinématographie.

Article 14bis. 1) En ce qui concerne les œuvres d'art originales et les manuscrits originaux des écrivains et compositeurs, l'auteur – ou, après sa mort, les personnes ou institutions auxquelles la législation nationale donne qualité – jouit d'un droit inaliénable à être intéressé aux opérations de vente dont l'œuvre est l'objet après la première cession opérée par l'auteur. 2) La protection prévue à l'alinéa ci-dessus n'est exigible dans chaque pays de l'Union que si la législation nationale de l'auteur admet cette protection et dans la mesure où le permet la législation du pays où cette protection est réclamée. 3) Les modalités et les taux de la perception sont déterminés par chaque législation nationale.

Article 15. 1) Pour que les auteurs des œuvres littéraires et artistiques protégés par la présente Convention soient, jusqu'à preuve contraire, considérés comme tels et admis en conséquence devant les tribunaux des pays de l'Union à exercer des poursuites contre les contrefacteurs, il suffit que le nom soit indiqué sur l'œuvre en la manière usitée. Le présent alinéa est applicable, même si ce nom est un pseudonyme, dès lors que le pseudonyme adopté par l'auteur ne laisse aucun doute sur son identité. 2) Pour les œuvres anonymes et pour les œuvres pseudonymes autres que celles dont il est fait mention à l'alinéa précédent, l'éditeur dont le nom est indiqué sur l'œuvre est, sans autre preuve, réputé représenter l'auteur; en cette qualité, il est fondé à sauvegarder et à faire valoir les droits de celui-ci. La disposition du présent alinéa cesse d'être applicable quand l'auteur a révélé son identité et justifié de sa qualité.

Article 16. 1) Toute œuvre contrefaite peut être saisie par les autorités compétentes des pays de l'Union où l'œuvre originale a droit à la protection légale. 2) Dans ces pays, la saisie peut aussi s'appliquer aux reproductions provenant d'un pays où l'œuvre n'est pas protégée ou a cessé de l'être. 3) La saisie a lieu conformément à la législation de chaque pays.

Article 17. Les dispositions de la présente Convention ne peuvent porter préjudice, en quoi que ce soit, au droit qui appartient au Gouvernement

de chacun des pays de l'Union de permettre, de surveiller ou d'interdire, par des mesures de législation ou de police intérieure, la circulation, la représentation, l'exposition de tout ouvrage ou production à l'égard desquels l'autorité compétente aurait à exercer ce droit.

Article 18. 1) La présente Convention s'applique à toutes les œuvres qui, au moment de son entrée en vigueur, ne sont pas encore tombées dans le domaine public de leur pays d'origine par l'expiration de la durée de la protection. 2) Cependant, si une œuvre, par l'expiration de la durée de protection qui lui était antérieurement reconnue, est tombée dans le domaine public du pays où la protection est réclamée, cette œuvre n'y sera pas protégée à nouveau. 3) L'application de ce principe aura lieu conformément aux stipulations contenues dans les conventions spéciales existantes ou à conclure à cet effet entre pays de l'Union. A défaut de semblables stipulations, les pays respectifs régleront, chacun pour ce qui le concerne, les modalités relatives à cette application. 4) Les dispositions qui précèdent s'appliquent également en cas de nouvelles accessions à l'Union et dans le cas où la protection serait étendue par application de l'article 7 ou par abandon de réserve.

Article 19. Les dispositions de la présente Convention n'empêchent pas de revendiquer l'application de dispositions plus larges qui seraient édictées par la législation d'un pays de l'Union.

Article 20. Les Gouvernements des pays de l'Union se réservent le droit de prendre entre eux des arrangements particuliers, en tant que ces arrangements conférerait aux auteurs des droits plus étendus que ceux accordés par la Convention, ou qu'ils renfermeraient d'autres stipulations non contraires à la présente Convention. Les dispositions des arrangements existants qui répondent aux conditions précitées restent applicables.

BERNKONVENSJONEN

om vern av
litterære og kunstneriske verk

Utgitt av

Kopinor

Interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk

Stenersgt. 1, 0050 Oslo 1
